

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

A. C. CUZA în Ardeal!

Pentru prima dată Ardealul are fericirea să salute pe marele luptător A. C. Cuza, Apostolul creștinismului intransigent și al naționalismului integral românesc.

Din munții pleșuviți, de securea jidovească, a îndoliatului Maramureș și până'n câmpiile bogate și rodnice ale Banatului, — din piscurile falnice ale Carpaților seculari și până'n plaiurile sărăcite ale întunecatului Bihor, din toate colțurile și unghiurile ascunse ale Transilvaniei, eliberată de sub iobăgia politică milenară, dar încă gemând sub jugul robiei economice a capitalistului și cârciumarului jidan, se pornește, ca un clocotitor sunet de alarmă, răsunând departe, peste munți și văi, strigătul de bucurie:

**Trăiască
A. C. CUZA!**

Acest nume sugestiv simbolizează întreaga nădejde a unui neam obidit, dar încrezător în vitalitatea și puterea sa de rezistență, atât de des înce-cată în decursul nesfârșitelor suferințe ale istoriei sale de două mii de ani.

Cine nu-l cunoaște pe A. C. Cuza? Cine nu i-a auzit numele, rostit, de pe buzele celor cincisprezece mii de studenți creștini și români, a căror părinte sufletesc este Marele Apostol dela Iași?

În decursul vieții sale lungi și rodnice, acest OM INTEGRU, în cel mai înalt înțeles al cuvântului, a mers totdeauna înainte, fără a privi nici la dreapta, nici la stânga. Nu s'a abătut nici odată de pe poteca spinoasă, care duce spre piscul sublimului său ideal de a-și vedea neamul său trezit din lănceda sa nepăsare, luminat asupra grozavului pericol jidovesc, ce-l amenință, și pregătit la luptă, pentru a scoate din țară pe cei ce sug vlaga românului, pe jidanii parazitari, ce s'au încuibat în țara noastră, mai ales dela marele război mondial încoace.

De o parte francheță și cavalerm în luptă, — de altă parte inteligență vie și pătrunzătoare, spirit subtil și incisiv, precum și o știință vastă și temeinică, iată caracteristicile profesorului A. C. Cuza.

Deoarece mulți din cei ce au auzit numele său nu cunosc încă în de ajuns, istoria vieții sale, care ar putea să slujească, drept pildă, tuturor români-

lor ce-și iubesc neamul și credința strămoșească vom căuta să-i schișăm viața în următoarele date biografice:

S'a născut, la 1857 în Iași, în vechea și falnică Capitală a Moldovei (care pe atunci abia avea vre-o câteva sute de locuitori jidani), ca vlăstar a unei vechi și mari familii boerești.

Tânărul A. C. Cuza a urmat școala primară în orașul său natal. după terminarea căreia a plecat în Germania, unde a făcut liceul. Pe urmă a studiat la Universitățile din Berlin, Paris, Bruxelles Reîntors în țară, la vârsta de 23 ani, își publică un volum de versuri, primit cu unanime elogi de critica contimporană.

La 1889 dă publicității un volum intitulat: „*Generația dela 1848 și era nouă*“, iar la 1890 studiul sau intitulat: „*Meseriașul român*“, care este considerată ca o adevărată scriere profetică. La 1894 publică „*Monopolul alcoolului*“ iar la 1895 „*Țăranii și clasele dirigente*“. În 1897 apare, tot sub semnătura lui: „*Lupta contra alcoolismului în România*“ și „*Comerțul liber sau Monopol*“?

La 1901 a fost înălțat profesor la catedra de Economie Politică a Facultății juridice, dela Universitatea din Iași, în urma unei monumentale lucrări științifice, intitulată: „*Despre Poporație*“ (compusă din trei

părți: statistica, teoria și politica ei), care a fost premiată de către cel mai înalt așezământ al culturii și civilizației românești, de *Academia Română*.

La 1901 publică „*Cei doi Spenceri*“, iar la 1901 „*Obiectul Economiei Politice și însemnătatea ei*“, lecțiunile de deschidere, pe care le-a ținut la Facultatea de Drept din Iași.

A fost deputat în mai multe legislații, începând dela anul 1892.

Fie dela tribuna Parlamentului, cu talentul său oratoric, fie în liniștitul său cabinet de savant, cu condeiul ascuțit și sigur în mână, — disprețuind oboselile, amenințările și ispitirile, ce-l copleșeau — a luptat neîncetat, timp de 40 de ani, pentru a făuri marea doctrină națională și creștină a României.

La 1905 scrie „*Naționalitatea în Artă*“, care a apărut în 2 ediții (I ed. 1905, iar a II-a ed. la 1915), închinată lui Simeon Bărnuțiu și Vasile Conta.

În 1918 a ținut numeroase discursuri fulgerătoare în Parlamentul țării, prin care a demascat trădarea josnică și atitudinea lașă a jidanilor din timpul războiului pentru întregirea neamului. Aceste discursuri au fost adunate și publicate în volumul intitulat: „*Jidanii în război*“.

La 10 Decembrie 1922, dată sfântă în cartea de aur a istoriei neamului deslănțuindu-se uraganul de purificare a vieții noastre publice, de către studențimea creștină și română dela cele 4 Universități ale țării, — Marele Apostol A. C. Cuza, s'a așezat în fruntea mișcării studențești, pentru care nu s'ar fi putut găsi un alt conducător mai vrednic.

În această calitate a scris „*Numerus Clausus*“ și „*Mișcările studențești și cauzele lor*“, cari au apărut și în volume.

Mișcarea studențească, care abia a împlinit 3 ani de existență, mulțumită priceperii neîntrecute a conducătorilor ei, a spiritului de jertfă și de martiraj a cătorva studenți de frunte și a îndârjirii tenace și perseverente, ce stăpânește marile masse studențești, — azi, în anul Domnului 1925, s'a transformat într'o impunătoare mișcare națională, care a străbătut victorios „dela Nistru pân la Tisa și dela Mare la Hotin“.

Tot ce simte creștinește și românește aleargă azi sub drapelele treicolore, împodobite cu „svastica“, simbolul de luptă a rasei ariane contra semitismului desagregant, — ale „*Ligii Apărării Naționale Creștine*“, care

are ca președinte, ales pe viață, pe profesorul A. C. Cuza.

De aceea azi, când Ilustrul nostru Conducător pășește pe pământul sfânt al Ardealului, udat de sângele martirilor ce au luptat pentru dezrobirea lui, cuvine se, ca, mic și mare, să alergăm pentru a-l saluta pe El, dela care așteptăm să ne conducă la izbânda care va face fericită România-Mare,

Deviza luptei noastre: „**Hristos, Regele, Națiunea!**“ trebuie să ne-o săpăm adânc în inimi, pentru a fi demni de chemarea înaltă, ce ne este impusă de vremurile istorice, pe cari le trăim.

Acum câteva zile *Năsăudul*, cuibul neînfricoșăților grăniceri de altădată și patria lui Coșbuc, care ne-a picurat atâta nădejde în suflete, descriindu-ne pe țaranul român în toată vlaga și sănătatea sa trupească și sufletească, — a primit cu entuziasm delirant pe Apostolul dela Universitatea din Iași.

Peste câteva zile, *Clujul*, focarul de cultură și civilizație românească a Ardealului, va avea fericirea să primească între zidurile sale pe acelaș mare luptător, care vine să ne vadă, să ne cunoască și să ne împărtășească din focul iubirii lui de țară.

Să-i strigăm deci, cu trup și suflet, într'un singur glas:

Bine-ai venit!

Caius Bardoși

Ideea națională ca principiu politic

Ideea națională este un principiu politic, care își are fundamentul în structura instinctului național. Considerat din punct de vedere psihologic, instinctul național, este un substrat subiectiv, de un forte realism și cu o vie actualitate în sufletul poporan, al tuturor noroadelor, conștiente de năzuințele lor naționale.

Pe instinctul național se altoește sentimentul național. Căci acest sentiment nu este decât o dezvoltare a instinctului, plămădit în chiar structura fizică a omului.

Sentimentul național menține tradiția unui popor și creiază valori etice, cari facilitează mersul ascendent al naționalității. El este perfecțiunea și amplificarea instinctului național. Acest sentiment este suportul patriotismului. Deci, un popor nu se poate considera în ipostas de „patriotism“, decât atunci când a dezvoltat în sufletele indivizilor componenți: *sentimentul național*.

Neamul românesc prin faptul războiului mondial, și-a frânt istoria în două, sub raportul realizărilor în domeniul practic al ideii naționale.

Înainte de 1916 ideea națională ca realizare practică, a ținut la susținerea românismului, strâmtorat de vecinii săi. Astfel odată cu expansiunea ungarilor din Panonia, se naște și acel antagonism, ce-a existat

1000 ani între neamul românesc și năvălitorii de origine turanică. Procesul luptei între noi și unguri, s'a dezvoltat în două cadre: pedeoparte năzuința de susținere a elementului românesc din Ardeal ca o categorie etnică diferențiată de a maghiarilor și pe de altă parte truda Principatelor românești independente, de a-și menține neatârarea față cu Ungurii, ce voiau să calce sub picioare această neatârare și să reducă în stare de vasalitate Muntenia și Moldova.

Dela sud, turcii încă dela 1400 trec Danubiul și încearcă să ne reducă din punct de vedere al structurii noastre latine. Însă prin capitulațiune am pierdut independența politică, dar ne-am menținut ca entitate etnică. Și nu de puține ori vovozii noștri au aruncat sorți războiului, pentru recucerirea independenței politice.

După 1699, Austria râvnește neconținut la încorporarea Principatelor; iar în urma păcii dela Kinciuc-Kainargi, din 1774, Rusia își întinde tentaculele sale otrăvitoare, către neamul românesc.

În fața atâtor tentative de a ne fura independența politică și de a ne altera structura fizică și psihologică, ne-am apărat ca naționalitate, pornind dela aplicarea principiului practic al ideii naționale. Trecutul nostru

istoric este abundent în momente cari au afirmat cu tărie valoarea aplicării ideii naționale, în practica politică. Căci, pornind dela aplicarea acestei „idei“, domnitorii noștri ne-au susținut latinitatea, în mijlocul valurilor de popoare ce s'au năpustit asupra românismului. Ideea națională ca principiu politic, a fost națiunea, dela care au pornit vovozii noștri, ca să înlăture atacurile tendențioase ale năvălitorilor. Și în trecutul nostru istoric, am marcat momente ocazionate de această „idee“, cu o importanță capitală în complexul istoriei universale.

Cea mai mare manifestare activă a ideii naționale, a avut, însă, loc în 15 August 1916, când armatele noastre au intrat în războiul mondial. Căci participarea noastră, în acest războiu, a adus cu sine integrarea naționalității române, din punct de vedere etnic și teritorial.

Astăzi, românismul se află aproape între granițele sale naturale. Suntem ca Stat între hotarele Daciei, însă, departe de înmănunchierea tuturor românilor. Avem frați de-ai noștri, risipiți în Polonia, în ținutul Muncaciului și pela Ugocea, dealungul întregului mal drept al Tisei. În Jugoslavia sunt români în partea din Banat încorporată la această țară; iar văile Moravei și Timocului, sunt împănate cu frați de-ai noștri. Pe dealurile Macedoniei sălășluiesc în

massă compactă Aromâni, grupați prin satele din jurul marilor centre: Bitolia, Veria și Ianina. Și chiar în Istria, se află răzlețiți în câteva comune, vreo 6000 români.

În fața acestei grandioase expansiuni a neamului românesc, peste hotarele sale politice, Statul nostru trebuie să aibă o atitudine unitară și bine precizată. Noi, cei din stânga Dunării avem datoria să apărăm pe frații de peste hotare din punct de vedere al menținerii ființei lor naționale. Or, această apărare nu o putem înfăptui, decât pornind în politica noastră externă dela aplicarea principiilor ce le întrupează: *ideea națională*. Și aplicarea acestor principii, se rezumă în susținerea pe toate cărările a românilor de peste hotare, din punct de vedere economic, etnic și cărturăresc.

După unire, Statul românesc a înglobat între granițele sale, o diversitate de elemente eterogene: unguri, slavi, germani și evrei. Noi, cu ele-

mentele eterogene de baștină, ne aflăm în concurență. Iar cu *elementul eterogen de import* — evreii — ne aflăm într'un real conflict.

În apărarea noastră, față cu elementele minoritare, ne sprijinim pe doctrina ideii naționale. Ea ne arată drumul, pe care trebuie să mergem pentru stabilirea hegemoniei românești. Cu elementul minoritar de baștină, trebuie, să ne purtăm ca un popor cult. Să-l apropiem de ființa noastră latină. Pe evrei, însă să-i eliminăm, ca pe unii ce stau în calea propășirii noastre. Tot comerțul aproape și o mare parte din industrie se află în mâni străine — evrești. Noi tindem, însă, să avem, un comerț și o industrie națională.

Ideea națională, ca principiu politic, cere colaborarea cu toți băștinaii acestui pământ și eliminarea tuturor acelora ce stau deacurmezișul naționalizării, ramurilor de manifestare economică, între granițele Statului nostru.

Marin Dragnea.

Iluzie periculoasă

În vălmășagul discuțiilor provocate în toate stratele societății românești de problema jidovească, mi-a fost dat să aud și o părere care mă face să pun mâna pe condeiu, și anume: că așa cum poporul român a absorbit în decursul istoriei atâtea frânturi de neamuri, răslețite pe glia noastră strămoșească, tot așa vom absorbi și pe jidani!

Cum dela tribuna acestei reviste se urmărește cu tenacitate luminarea opiniei publice asupra primejdiei iudaice față de afirmația de mai sus se impune a lămuri pe aceia cari mai cred în asimilarea jidanilor. O atare ignoranță trebuie smulsă cu răbdăcini cu tot din sistemul de a gândi al ori-cărui Român.

Opera de extirpațiune se poate înfăptui ușor la lumina istoriei. Este inutil a intra în discuția noțiunilor „contopire“ „asimilare“ „absorbire“.

Aici indicăm numai nuanțele, rămânând stabilit că nota comună acestor trei noțiuni este: transformare radicală

La *contopire* elementele, cari participă la transformare, stau pe treapta egalității; la *asimilare* unui element i se recunoaște în așa grad o superioritate încât influențează considerabil rezultatul; la *absorbire* i se atribuie puterea de a-și însuși celalt element.

Părăsind terenul distincțiilor teo-

retice, va fi de folos — spre a combate ideea asimilării jidanilor — de a lua din trecutul omenirii câteva fapte, cari spulberă asemenea periculoasă iluzie.

Evul mediu ne oferă experiența interesantă a contopirii dintre popoarele năvălitoare și lumea care a suferit invaziunea. Aceste neamuri de origine germanică, în Occident, au forțat frontierele imperiului roman, s'au așezat în mijlocul populației băștinașe, ocupând o situație privilegiată, încet, încet din traiul cuceritorilor cu cei cucerțiți s'a plămădit o societate nouă, cu un suflet unitar cu aceleași aspirații naționale, cu același ideal etic.

Așa s'a format din amestecul Longobarzilor cu populația autohtonă din nordul Italiei o societate nouă, în care, după sfârșitul procesului de contopire, nu s'a mai făcut nici o deosebire între urmașii depărtatului străbun de sânge germanic și strănepoții vecinilor locuitori de origină latină.

Un alt exemplu de amestec, creator al unei națiuni nouă, se poate lua din istoria poporului francez.

Franța actuală este locuită de o populație care în vinele ei are mult sânge germanic provenit dela Francii lui Clovis, dela Burgunzii lui Gnodobad, dela Visigoții lui Alaric II. Toate aceste neamuri, după fricțiunile

ce fatal decurg de faptul de a fi fost streine pe vechiul teritoriu al Galiei, față de populația romanizată prin 4 secole împlinite de stăpânire romană, toate aceste neamuri prin împrumuturi ulterioare de tot felul de înrăuriri reciproce rezultând din traiul zilnic cu societatea galoromană, au ajuns să contribuie cu vremea la formarea națiunii franceze împreună cu elementele de baștină, constituind un bloc național unitar atât de omogen încât nici o forță omenească nu-l mai poate dezagrega dacă ar răscoli amintiri scoase din adâncul trecutului. Aceasta este rezultatul *istoric* al unei contopiri adevărate, în care aici ar fi de prisos a discuta partea de profit și pierdere a elementului asimilant și asimilat.

În Spania a avut loc același proces de reciprocă înrăurire, de reciprocă penetrațiune lentă și completă până la identificare între năvălitorii germanici și vechea populație de baștină romanizată, dând naștere națiunii spaniole.

Da în afară de experiența evului mediu, istoria ne oferă un exemplu mult mai recent de contopire între diferite elemente etnice formând blocul indestructibil al unei națiuni nouă. Este cazul Statelor-Unite, a cărei populație, ce se compune din urmașii mai depărtați ai emigranților diferitelor națiuni din Europa și din emigranții mai recentți, formează astăzi națiunea americană. Cine zice națiune, atribuie acestei entități colective un suflet, gata să se încălzească pentru același ideal și să-și împingă membrii până la jertfa supremă de sânge. Aceasta este dovada indubitabilă a încheșării unei națiuni; o astfel de dovadă a dat națiunea americană și când a înțeles să se împunernicească în lăuntru și când a crezut că trebuie să-și impună prestigiul în afară, cum a fost față de Spania la 1898 sau cu prilejul războiului mondial.

Iată mărturia istoriei asupra faptului, cum din diferite elemente etnice poate ieși o națiune nouă. Aceiași istoria ne mai poate informa că origina acelor elemente poate fi celtică, germanică, romanică, slavă, cu un cuvânt: arienă. Dar dacă ne punem întrebarea, cum s'a comportat elementul iudaic față de frământările, amestecurile, penetrațiunile dintre neamuri, aflăm unul și același răspuns: Jidanul nu s'a amestecat cu nimeni nici odată. Unde sunt longobarzii de altă dată? Astăzi sunt italieni, imposibil de separat din masa etnică a națiunii italiene.

Unde sunt Francii și Burgunzii, Vandalii și Wisigoții? Astăzi unii sunt Francezi alții Spanioli, imposibil de separat din masa etnică a națiunii franceze ori spaniole. Acesta este rezultatul deplin satisfăcător și creator de progres al amestecului de neamuri dela începutul evului mediu.

Așa fiind situația, domnule, care în primejdioasa d-tale ignoranță susții teza absorbirii jidanilor din România, îndrăznești să pui întrebarea unde sunt jidanii, risipiți de Titus cuceritorul Ierusalimului, unde sunt jidanii îngroziți de sabia lui Iulius Severus, mâna dreaptă a împăratului Hadrian? De pe toate drumurile internaționale, din toate locurile de câștig și de speculă, din toate oficinele presei mondiale, din toate sfaturile actuale de diplomați se va ridica acelaș glas: toți sunt în păr prin toată progenitura lor. Nici unul nu s'a amestecat cinstit, dezinteresat și irevocabil cu poporul în mijlocul căruia a trăit.

Luăm un exemplu, pe care ni l'ar opune spre a combate afirmația de mai sus toți jidanii și jidoviții ignoranți sau interesați. Este cazul lordului Beaconsfield, ajuns prim-consilier atot puternic al Reginei Victoria, om de Stat cu mare influență în politica europeană, în a doua jumătate a secolului trecut. Acest distins bărbat de Stat, scriitor și orator era de neam jidovesc; și totuși a apărut și promovat admirabil interesele britanice; prin urmare iată o dovadă de contopire a fondului sufletesc iudaic cu cel englez. Cam așa i-ar lua apărarea cei din rasa lui. În contra acestei opinii s'ar putea aduce constatarea ce face *Maurice Muret* în studiul său, intitulat *L'esprit juif* din 1901, că jidanul ajuns mare demnitar în slujba unui Stat creștin numai întru atât apără interesele creștine întrucât concordă cu tendințele de emancipare și dominație ale rasei lui Israel. Dar, pentru a convinge pe cititor de acest adevăr, nu invocăm afirmațiunea științific stabilită de un goim, ci reproducem următoarea apreciere a sionistului Sokolof despre spiritul ce însuflețește activitatea lordului Beaconsfield, când erau la mijloc interesele rasei lui. După ce laudă tenacitatea lordului ca un bun moștenit din patrimoniul strămoșilor lui, Sokolof continuează: „*Faptul că se închina cu pietate la numele țării sfinte (Palestina) poartă un caracter intim jidovesc. Acest sentiment, pe care îl împărtășea cu neamul său, a crescut în el cu o elementară putere, a influ-*

ențat politica lui și l-a făcut să întărească puterea Angliei în Orient. El a sprijinit și orice (!) mișcare având drept țintă emanciparea jidanilor“ (cf. revista „Weltkampf“ din August 1925 pag. 580 în articolul: „Weltverschwörung und Zionisten Kongresse“). Iată fondul sufletului iudaic, destăinuit de unul din fiii lui Israel!

Dacă ei ar fi urmat calea contopirii cu celelalte popoare, nu înțelegeți, dle protagonist al absorbirii, că astăzi nu s'ar mai pune chestiunea pericolului jidovesc? De mult ar fi trebuit să dispară, cum au dispărut semințiile germanice depe întinderea fostului Imperiu roman; de mult s'ar fi contopit cu conlocuitorii aceluiasi teritoriu cum s'a întâmplat în America de Nord formându-se națiunea americană. Te-ai luminat, domnul meu? Ei trăesc de 2000 de ani în gazdă la diferite popoare și nimeni nu i-a putut asimila. Această afirmațiune coprinde un fapt istoric, pe care nu-l invoacă un antisemit, ci un jidan pur sânge și anume, Bernard Lazare ²⁾ în următoarele rânduri:

„Ei au rămas în afară de acele mari agitațiuni istorice, în mijlocul cărora rasele cuceritoare și cucerite se amestecau și se uneau între ele și în mijlocul acelor combinațiuni tumultuoase ei au rămas spectatori streini și dușmani fuziunilor: astfel e un popor etern privind cum se ivesc noi popoare“.

Față de atare putere de viață, imposibil de sdrobot și chiar utilă în patrimoniul comun al civilizației dacă s'ar desvolta prin mijloace proprii pe un teritoriu anumit; se pune întrebarea: cum cu reacționat diferitele neamuri în cursul veacurilor spre a se apăra de elementul inasimilabil semit, care a crescut și s'a împuternicit în paguba poporului-gazdă.

Răspunsul are o deosebită valoare în ce privește soluționarea problemei, pentru că mai mult chiag de adevăr imutabil se desprinde din practica istoriei, decât din judecata individuală a cutăruși umanitarist, care mai are nevoie de a se cultiva sau a-și revizui conștiința. Această problemă s'a ridicat în toate timpurile și la toate popoarele, de când sabia romană a pus în mișcare împrăștierea jidanilor în largul lumii.

Iată în linii mari cum au reacționat popoarele-gazdă față de oaspele etern strein, imposibil de asimilat.

²⁾ Citat de P. Mignot, *Le problème juif et le principe des nationalités* pag. 26

Cu romanii, iudeii n'au dus casă bună, pentru că romanul s'a distins prin simț politic; și dacă nu impunea nimănui, sub Imperiu, o desnaționalizare cu forța, pretindea fiecărui un spirit de loialitate de care jidanul nu a putut da niciodată dovadă. De aceea, în mai multă siguranță s'a simțit neamul lui Iuda, după campania lui Hadrian 132—135, dincolo de frontierele Imperiului, dar în imediată apropiere pentru ca dela vecini să poată unelti mai ușor contra Statului roman; și astfel și-a strămutat centrul de gravitate politică și culturală peste hotare la Perși.

Din liniștea acestui adăpost au luat naștere și Talmudul de Babilon și toate pornirile de atac ale Perșilor contra imperiului bizantin, care continua pe cât era posibil tradiția romană în Orient.

Dar lungă vreme nu s'au bucurat jidanii de protecția persană; în secolul al VI-lea aceștia, după o tristă experiență de împrietenire cu fii lui Israel, îi scoate din țară cu violență. Li primesc Arabii; în secolul VII îi isgonesc și aceștia din mijlocul lor. Trec jidanii Gibraltarul și se așează în Spania unde sunt bine primiți. După o scurtă cunoștință Spaniolii desamăgiți îi persecută și îi expulzează în secolul VIII.

Totuși prin felurite subterfagii se mențin în frumoasa și bogata țară bună de exploatat; se mențin mai ales prin trădare, ridicată la rangul unui sistem politic. Dela începutul secolului al VIII-lea și până la finele veacului al XV-lea, Spania e bătută de fluxul și refluxul puterii arabe. Care a fost atitudinea jidanului, ca politică de rasă, în această epocă? Până când fluxul puterii maure a ajuns la apogeu, fii lui Israel au fost cu cel mai tare, deci de partea Arabilor, trădând sistematic și tăcând să se predea toate cetățile creștine cari se îndârjeau să țină piept năvălitorilor. Când a venit refluxul, jidovimea a întors spatele foștilor aliați ajutând pe creștini contra musulmanilor.

Amintim cititorului că la 1492 Ferdinand catolicul îi dă afară din Spania, și-l mai facem atent că nu această isgonire a fost cauza decăderii Spaniei — cum scriu toți istoricii jidani ori jidoviți ca un *memento mori* pentru națiunile ce ar face la fel — ci alte fapte ce se ivesc la începutul veacului XVII au fost cauza decăderii, după ce Spania atinsese apogeul puterii tocmai în secolul următor expulzării dela 1492.

S'ar putea spune că Ferdinand catolicul și-a curățit țara de jidani

din anatism religios. Se poate în Spania. Dar și în alte țări, în tot cuprinsul istoriei până la marea revoluție franceză, monarhi prevăzători au înțeles să libereze țara de lepra semită și să o apere de o eventuală molipsire prin strașnice măsuri administrative. De ce? Nu din fanatism religios, ci pentru că așa dictau interese naționale.

În Anglia sunt isgoniți de Eduard I la 1290 și insula britanică le rămâne închisă 350 de ani până ce s'a instalat la putere Cromwell.

În Franța la 1182 Filip August îi scoate afară din Statele lui; la 1239 sunt isgoniți din Bretagne, la 1306 Filip cel Frumos îi expulzează confiscându-le bunurile și în fine la 1394 Carol VI îi aruncă peste granițe definitiv și radical, stabilindu-se acea politică de 400 de ani a regalității franceze, că jidanii să nu mai calce pe pământul Franței. După 4 veacuri de lipsa lor, în care timp Franța a dat lumii europene cea mai prosperă și strălucită civilizație, se întorc fiii lui Israel, pe porțița încetățenirii, forțată de câțiva jidani influenți și de francmasoni ca urmare a „Drepturilor omului“!

Din mărturiile istoriei mai sus amintite se desprind trei concluzii: 1 că jidanii sunt inasimilabili; 2 că diferitele popoare independent de confesiune când au simțit că nu-i pot digera i-au vomitat; 3 că în urma expulzării și-au închis granițele față de ei. Așa a făcut timp de 350 de ani Anglia până la Cromwell, așa a făcut Franța timp de 400 de ani până la marea revoluție franceză.

După acest eveniment societatea europeană generoasă și de perfectă bună credință a crezut că va asimila pe jidani. Au trecut 130 de ani de tristă experiență; și astăzi nu există națiune în Europa care să nu simtă dureros consecințele iluziei de care s'a condus: în loc de asimilare efectivă cu fericitele ei urmări, asistăm la împuternicirea rasei lui Israel ca națiune aparte amenințând liniștea, bună starea, și suveranitatea Statelor în cari au forțat poarta cetățeniei. În această situație ce pot face națiunile amenințate de pericolul jidovesc? Să se închine înaintea doctrinei, emanată în a doua jumătate a veacului al XVIII din lojile francmasonice conduse de jidani, să se închine înaintea acelei doctrine, care a amețit și exploatat sufletul francezului tolerant și credul până la naivitate, înaintea cuvintelor magice: „libertate egalitate, fraternitate“?

Libertate în societatea cui? a Jidanului, care, ajuns la putere, a transformat libertatea în cel mai criminal despotism ca în Rusia?

Egalitate alături de cine? de neamul lui Israel, care din toată doctrina lui religioasă își trage pretenția de „popor ales“?

Fraternitate cu cine? cu jidanul, care după învățămintele Talmudului socotește pe goim ca pe o ființă inferioară, așezată pe treapta animalelor?

E imposibil a aplica libertatea, egalitatea și fraternitatea cu un individ care imediat ce poate le calcă în picioare.

După 130 de ani de cultivare a idealului umanitarist, care în fond nu urzește de cât un cosmopolitism, ce profită numai fiilor lui Israel, națiunile europene, mai ales după practica războiului mondial, s'au întors la concepția de progres adevărat a apărării intereselor lor, ca entități etnice curate, înlăturând in-

ternaționalismul fals și disolvant cu toate formulele ademenitoare, născocite spre a rătăci mințile neocoapte. A sosit timpul ca generositatea naivă și ospitalieră din secolul trecut să fie înlocuită în societatea creștină prin acel „sacru egoism național“ care singur ne poate mântui.

În urma acestei îndrumări nouă, experiența umanitaristă practică până acum în folosul exclusiv al jidanilor, reprezintă o greșală, pe care vremea apropiată va trebui să o rectifice, tot așa cum trecutul ne învață că s'a procedat, de câteori popoarele după ce s'au dat cu bună credință în brațele jidanilor, au fost nevoite la un moment dat să se descătușeze de tovarășul semit cu o nebiruită încordare de energie.

Ori poate crezi, dle umanitarist, că ritmul istoriei universale se oprește încremenit pe vecie în anul de grație 1925 spre bucuria eternă a rasei lui Israel?

I. C. Cătuneanu

Cursa ce ne-o întinde pansemitismul

Astăzi în patria întregită nouă Românilor, legați prin cătușele scumpe de sânge, limbă și tradiție, ne sunt toate mai prietenoase, cerul mai senin, soarele mai binefăcător, pământul mai rodnic, păraele mai vesele, codrii mai mândrii. Inimile noastre sunt alintate de mulțumirea sublimă și profundă, că glică ce o călcăm este pecetluită pe vecie pentru noi, cu picuri calzi de sânge roșiu de al nostru. Sabia și plugul ne sunt perlele mândriei noastre naționale, pentru că e fapt ce nu se răstoarnă, că patria iubită Românilor el singur și-o apără ense et arantro. „Cu — al nostru sânge — am scris al nostru nume în cartea glorioasă trecut“...

Și ce ironie a sorții, că pe plaiurile fericirii noastre naționale azi, sub oblăduirea noastră, trebuie să se plimbe nesupărate hiene, cari ne sapă morții din morminte, stafii, cari ne înghesuiesc la colțuri și prin ascunzișuri cu teroare și spaimă, ființe catilinare, cărora nu li se pune întrebarea ciceroniană: „Până când îți vei bate joc de răbdarea noastră, o Catilina?“ Bietul român plugar strămtorat tot mai mult de haita străină, își trage cu oftat înneecat greul vieții, resemnat, în gândul întunecat, că „domnii ieșiți din opincă nu-i mai au grija“, își urmează calea de spini obișnuit cu măsura mică „vivere parvo“ și în credința

că strigătul lui după ajutor este „vocea celui ce strigă în pustie“.

Cei sus puși nu observă, cum hidra pansemită, internațională ne încurcă tot mai mult rosturile naționale, până la pericolul poticnirii. Este, se vede, o cuminenție politică maxima favorită alui Ludovic XI: „Qui nescit dissimulare, nescit regnare“. Intelectualii noștri, durere, mulți, chiar din tagma celor cu profesia apostolatului creștin sunt ca idolii păgânești „Ochi au și nu văd gură au și nu vorbesc“.

În schimb, știu să glăsuiască sus și tare aceia, cari nu aparțin sufletului neamului nostru. Idealurile noastre cele mai sfinte devin în gura acestora prada disprețului celui mai abject. Probă este cartea jidanului I. M. Nor apărută la București în 1923 sub titlul „Christ Mesia ebreesc“. Rar și-se dă să vezi o blasfemie mai murdară la adresa lui Isus Hristos și a creștinismului ca în aceasta broșură de 86 pagini, terminată cu amenințarea profetică scrisă de o mână invizibilă pe pereții salei unde petrecea în orgii Balthazar, în cli-pita când Cyo își făcea intrarea în Babilon: „Mane, Tekel Fores“.

Disprețul pansemit ce autorul îl nutrește lui Isus tinde să arunce dezorientarea în rândurile creștinilor și să ne ducă la acte de ură față de creștinism. Spre acest scop iată ce ne comunică „din viața necunos-

cută alui Isus: „Mama sa era Maria, probabil *vecina* lui Iosef, din acelaș oraș Nazaret, sau din Magdala. După *talmud* și dânsa meseriașe *coifeuză*. Tot după *talmud* Christ ar fi un copil *nelegitim* aceasta întru atât întru cât ar fi fost conceput — zămislit — înainte dela logodna numei sale cu Iosef. Dar așa ceva reeșă oarecum, și din Biblie. Pe de altă parte: noi știm, că nimic contra legilor naturei. Dumnezeu iartă, natura niciodată — vezi Cugetările Carmen Sylva. — ...Iar Iosef se hotără în ascuns să o *părăsească*. Adecă de ce s'o părăsească dacă fiul din pânțece era fiul lui? Ori și atunci ca și acum victima rămâne părăsită... când nu convine *seducătorului* ei“ (62).

Aici jidanul nu se oprește, ci continuă, construind viața necunoscută alui Isus, între anii 12 și 29, după Nicolas *Natovich*, autorul cărței „La vie inconnue de Jésus Christ“. Spune că Isus în acest interval ajunge până la Tibetul Indian, fugit de acasă după niște caravane de negustori la la 12 ani din motivul răului tratament în casa părintească. Aci atinge punctul culminant al puterilor sale sub numele Issa „Mai târziu văzând *Brahmanii*, că Issa convinge poporul de jos (Sudras) cu principii contra învățăturilor lor și că amenință a se întinde în toate clasele, hotărâsc, să-l omoare, dar Isus este prevenit și fuge. În fuga sa... în Persia propagă contra cultului *Zoroastru* ... Clerul ia măsuri. Magii îl condamnă la moarte, drept care peste noapte îl scot afară din cetate, dincolo de ziduri, în pustiu cu ferma convingere că noaptea îl vor mânca fiarele sălbatice, cari pe atunci erau foarte multe în partea locului, când nimeni nu putea să scape. Dar Issa trece pustiul neatins în acea noapte, și apoi consecutiv în restul zilelor și tot timpul până ajunge iar în statele sale: Galilea cu Nazaretul său, Iudeia etc.“ (63—65).

Prin satorirea originii lui Isus și descrierea vagabondajului său prin depărtatele Indii, *I. M. Nor* pe calea disprețului ne prepară cu tact pedagogic pentru a ne face trecerea la capitolul său principal anume *acuză de falșitate a doctrinei lui Isus*.

În acest capitol autorul prezintă religiunea creștină ca principiul *desinteresului* prin care între creștini s'a inițiat o decadentă generală sau o renunțare la bunurile *lumei acesteia* și o îndreptare exclusivă spre viața viitoare. Răstălmăcește textele evangheliei. „Nu

ara, nu sămăna, vedeți paserile cerului cum nu ară nici sămăna“... „Dacă ai două haine dă una“... „De acum înainte, — adică în starea decadentei, — calea bisericei, nu te mai gândi la averi, lăsați-le ebreilor subînțeles. Căci: mai ușor va trece funia corăbiei prin urechile acului, decât bogatul să intre în împărăția cerului. Mai departe: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși, și cum aproapele, cu senzul creștinesc e tot omul, deci și pe ebreu stăpânul în cazul de față, când va deveni stăpân și'n măsura întinderii stăpânirii sale. Apoi orice ar face, pentru această întindere nu te supăra, iartă de 70 de ori câte 7 de asemenea nu te răscula contra lui, deoarece: Cine scoate sabia, de sabie, va muri, iar în extrem nici riposta, din contră: dacă-ți dă o palmă peste un obraz, întoarce-i și pe celalalt lată fondul învățăturilor creștinești. Adică și una și alta: atât ca moleșire în starea de decadentă, cât și mai cu seamă, educația viitorului sclav creștin, față de stăpânul său... Messia ebreesc, prin aceste învățături, oprește formal orice tendință de progres în viața creștinească, tocmai în acest scop ca goimul creștin să rămână veșnic în stare de inferioritate față de ebreu, să rămână în spiritul religiunii sale, ca nu cumva și cândva să devină un concurent greu de învins“. (65, 79—80). Ba și din *viața viitoare* este exclus creștinul, căci la judecata de apoi alegerea celor drepti se va face tot dintre ebrei... că numai ei — cele 12 seminții ale lor — vor fi citați și prezenți spre a concura la alegere“ (80). În consecință *I. M. Nor* afirmă: „religiunea creștină nu este triumful sclavilor contra stăpânilor, cum zice Friederich *Nietzsche*, ci din contra: veșnicia sclăvei lor, sigilul vieței de servitute a acelor ce-i mai servesc... Christ într'adevăr: este un produs al evoluțiunii timpului său, dar nu involuntar... ci din contra: cu deplină înțelepciune și voință în lucrări, în vederea *scopului urmărit: imperiul lui Israel*“ (66)... religiunea creștină va fi veșnic o mângăiere pentru cei săraci: *religia poporului de jos*. (68).

Cât pentru *cultul sfinților* găsim la autorul jidan întrebarea „cum se poate ca în veacul de acum oamennii să adore ca zei pe alți oameni“... ca pe Maria, „zic ebreica, căci nu numai că n'a fost botezată, dar în viață se pare să fi fost chiar contra fiului, din cauza noiei sale învățături“ (68).

La fel nu-i convine jidanului cultul *crucei*, mulțimea *sărbătorilor creștine*, prilej pentru creștini „pentru a vărsa produsul muncei lor în casele ebrești... de ex. în Moldova: toate prăvăliile din orașe sunt ale ebreilor, deoarece aci la orașe nici nu mai sunt Români, numai armata și funcționarii, ca în colonii. Tot așa, însă mai puțini, și-n celelalte orașe ale țării“ (70).

Învierea lui Isus jidanul o rezolvă scurt: „peste noapte Christ desgro-pat și depus în alt mormânt... Dar unde e atunci, groapa este goală? Un singur cuvânt, un fanatic strigă: *a înviat*, apoi altul: *și s'a urcat la ceruri*, din gură în gură, din om în om, din veac în veac, de atunci și până astăzi etc. Toată legenda învierii creată așa cum se știe“ (72).

Și după toate acestea culmea nerușinării acestui anticrist pansemist este, că aruncă lui Isus cu un revoltător cinism acuza de trădător, zicând: *Dacă e trădare fie, dar să știm și noi...* Dela noi puțini, dela alții mai mult, dar tot așa... *Cadă religia!*... din oboseala sa sub povara veacului în curs“ (72).

Poftim dragi frați români și creștini, propagandist anticreștin, element catinlar, care sapă cu sistem la temeliiile credinței noastre sfinte moștenite dela părinți, într'o țară cu consemnul atât de creștinesc „Nihil sine Deo“. Sărmană „Lege românească“ cum ai ajuns să fii lovită peste obraz de străinul anticrist, îngărășat pe spinarea acestui neam răbduriu, zis Neamul Românesc! Oare se va naște vreodată din această nobllă nație de origină română vr'un brav apărător al credinței creștine, un Annibal al reacțiunii, ca să răspundă provocărei atât de obraznice, după suspinul Didonei din Eneida marelui Virgil: „Exoriare aliquis nostris ex ossibus ultor!“...

Cursa pansemită ni se întinde cu dibăcie, pe ruinele concepției creștine. *Moisi* e prezentat superior lui Isus, dar luptând pentru acelaș scop: imperiul lui Israel. În fondul *legei mozaice* găsim disprețul petru goimi și chiar „după *talmud*, sau în spiritul *talmudului*: ebreii trebuie să distrugă... mai întâi pe cel mai bun dintre goimi“ (81)... ochiu pentru ochiu și dinte pentru dinte! Principiului *interesului* preconizat de Moisi aduce triumful imperiului lui Israel. „*Antisemitismul* rămâne fără efect. Din acest punct de vedere proverbul arab zice: Căinii latră, caravana trece... această caravană, *imperiul lui*

Israel a apărut la orizontul veacului în curs; zi cu zi ce trece se tot apropie... în ziua următoare e tot mult mai încărcată: noui generații, alte mijloace în acapararea bunurilor creștinilor și specula muncilor.

Jidanii supraviețuiesc prin vechimea lor, morala interesului, vagabondaj, desorganizarea pe calea bolșevismului a elementului creștin (ex. „patriarhul rus Tikhon a fost încarcerat la monastirea Donskhom“), iar creștinii sunt prada *extricțiunei etnice* naturale și forțate. „Așa că într-o generațiune cel mult două, în acest cuprins, Europa, din Ural până'n Atlantic, adio state creștinești!“ (86)

Și cu aceasta este înfăptuit pansemitismul internațional în Europa.

Dupăce cunoaștem planul de luptă al acestui pericolos curent antinațional, declar, că nu am de gând să deschid la acest loc discuția pe articole, din motivul, că în coloanele revistei noastre nu dorim să ne războim pe chestiuni de natură dogmatică. Diferențarea între cele două biserici naționale ortodoxă și unită este de natură dogmatică, iar *tezaurul lor etic creștin* este comun și pe acesta vrem noi să-l știm înfăptuit în viața publică a patriei. O singură întrebare ași avea pentru I. M. Nor în legătură cu critica ce o face lui Isus autorul moralei iubirei aproapelui, anume: dacă Isus prin doctrina iubirei aproapelui a înșelat pe creștini și în consecință e Mesia ebreesc, nu vor fi fost oare la fel trădătoriși „Mesia ebreesc“ și *Buddha, Seneca, Epictet, Marc, Aurel*, dat fiind, că iubirea aproapelui și deci morala „desinteresului“ a învățat-o și Budhismul și Stoa (vezi dr Franz Sawicki, Die Wahrheit des Christentums II Aufl. Paderborn 1913. S. 314). Problemele originii, vieții, învierii și doctrinei lui Isus, ca studiu etic comparativ bazat pe texte biblice aparțin nu unui program politic național creștin, ci disciplinelor teologice (istoria bisericească, exegeza biblică, dogmatica, morala etc.) și sperăm, că în fața atacului atât de obraznic al unui agent de al lui Antichrist, vor avea de vorbit revistele teologice ale bisericilor naționale.

Ținta să descriu pericolul în mod documentar și pe care o urmăresc este ca în fața pericolului comun descris mai sus să încercăm o *strângere a rândurilor* în jurul *idealului nostru național* și creștin depus în programul „Ligii“.

Întâi de toate vrem un creștinism integral. La întrebarea pusă de Isus fariseilor: „Ce se pare vouă de

Hristos, al cui fiu este?“ noi trebuie să avem un răspuns precis și categoric, în conformitate cu crezul nostru național: „Fiul lui Dzeu, Dzeu adevărat din Dzeu adevărat, de o ființă cu Tatăl! Orice vasclare inutilă în acest punct, însemnează ruperea criminală a solidarității noastre naționale creștine. Creștinismul este o forță mondială și ar fi o crimă să creiem bisericește desbinate. Ruperea protestanților de catolici în veacul 16 așa o caracterizează marele Leibniz: „Toate lacrimile oamenilor nu vor ajunge pentru a plăge schisma fatală a veacului 16“.

Dreptul *Simion* a avut atâta dreptate, când a spus despre Isus în etatea de copil, că va fi „semnul căruia ise va zice împotriva“ (Lc. 2₃₄). În acest înțeles se întreabă Prof. G. *Ballerini*: „Oare mai există în toată istioia lumii o singură persoană, care să fi fost atât de ponegrită ca Isus, și împotriva căreia să se fi scris atâtea năsbătii și enormități?“ (Gesu Cristo e i suoi moderni critici, Ed. II Pavia 1922 30). Per fas et nefas toată lumea își face subiect de studiu din Isus. „Scriitorii de tot felul de naționalitate și religiune, cărora ar fi nedrept să le mai negi profunditatea intelectuală și copiozitatea erudițiunei, își petrec viața în studiul Evangheliilor.... fac să brileze toată frumusețea maximelor morale, toată grandiozitatea întocmirii religioase... chipul Nazarineanului, cel mai mare între toți oamenii, izvorul cel mai pur și mai viu pentru tot idealul nobil“ (G. Simibaldi, Il dogma della divinità di N. S. Gesu Cristo e la moderna esegesi. Roma 1907 9).

Ce folos că metoda falșă a rașionalistilor increduli neagă autenticitatea tuturor textelor biblice cari nu ne convin și după această operație prejudițioasă „au curajul să strige critica istorică aci ne dă singur pe Hristos Omul, nu pe Hristos Dzeul“ (Ballerini o. p. 52).

Dupăce lui Crist i-ai smuls de pe cap aureala divinității, e ușor să te debarasezi total de credința în Dzeu și să îți bați pieptul, că totuși ești creștin, adică a lui Christos, după vorba lui *D. Olivo*:

„Noi siamo tutti christiani, anche i professori di ateismo!“ (Giornale d' Italia, 12 Ian. 1903). După această metodă poate să se considere creștin și jidanul nostru *I. M. Nor* care își începe cartea „Christ Mesia ebreesc“ cu caraghioasa formulă:

„Forța, materia, și efectu — trei-meza cea de oființă și nedespărțită

Amin.“ La fel unii, ca *Dr. Binet Sanglè*, care crede să constate în Isus demență sau degenerescență în sensul școalei Lombrosiane, ori unii ca jidanul *Salvador*, care consideră pe Isus sectar și rebel, ori alții cari îl așează alături de *Lenin* și *Carol Marx*, declarându-l socialist-democrat. Ce e mai mult cu acest chip ar putea fi numiți creștini și cei ce neagă existența istorică a lui Isus, ca avocatul *Bossi di Lugano* ori profesorul *Artur Drews*. Nici să nu mai amintim, că sunt mulți, cari dau pentru Isus ostracismul în numele științei și al civilizației.

Mai departe, o spunem deschis, *vrem să avem în frunte biserica națională*, după datina din bătrâni „Preoți cu crucea'n frunte, căci oastea e creștină!“ și aceasta pentru următoarele trei considerațiuni: *Întâia*. Nu propagăm ura de rassă, ci combatem pansemitismul internațional, fiind un curent subversiv și destructiv, care subminează temeliiile patriei întregite. *A doua*. Avem ca preoți datorința morală creștină gravă, de a salva din pericolul fatal cu un ceas mai de vreme neamul, căruia îi mulțumim viața, cultura, patria încruntată cu sânge de mucenici. În trecutul nostru această înaltă misiune am avut-o și suntem mândri, că am împlinit-o cu sfințenie. *A treia*. Avem o frumoasă pildă în preoțimea catolică apuseană, care nu se sfiește să se mărturisească antisemită, gata de apărarea steagu-ii creștin. Anume Prof. G. *Ballerini* scrie o carte „Gesu Cristo e i moi moderni critici (ed. II Pavia 1922). Această carte scrisă cu multă competență a e la început clauza de censurare a preotului catolic dr Iosif Boni: „Nihil obstat quominus imprimatur — Papiæ 1921,“ și aprobarea episcopului Francisc din Pavia: „Imprimatur-Papiæ 1921—Franciscus, Ep. Papiæ.“ În cuprinsul opului la pagina 333—5 găsim o expunere clară și curajoasă a problemei antisemite, cu avertismentul precis pentru națiunile creștine să-și deschidă ochii în fața pericoului pansemit. Iată ce se spune:

Ebreomasonii timpurilor noastre mereu sunt în așteptarea lui *Mesia* lor temporal, care să-i elibereze de sub jugul altor popoare și să-i facă stăpânitori. „Și îndatăce prin intrigile lor au putut să obțină dela *Anglia* facultatea de a se înapoia în Palestina și de a se reconstitui ca națiune pe pământul părinților lor, socotesc că este iminentă venirea lui Mesia al lor și au urzit deja un vast plan pentru *cucerirea politică a întregii*

lumi. Documentele de curând descoperite și publicate sub titlul: *Protocoloalele înțelepților Sionului*, sunt într'adevăr o revelațiune senzațională. Firește s'a încercat să le infirmeze autenticitatea, însă degeaba. Aceste documente, în timp ce aruncă o lumină sinistă asupra războiului mondial, fac de altă parte să se înțeleagă pentru ce Anglia a cedat Palestina jidanilor. „Privitor la Mesia jidanilor prof. Ballerini ne citează declarația unui Rabin către un ortodox rus: „Acela pe care noi îl așteptăm voi îl numiți Anticrist. Acela este care ne va mântui pe noi“ (după Jouin „Le péril Iudes — Maçonni-que: Les Portocols des Sages des Sion 189) și acest Mesia, după acelaș Rabin, trebuie să vină nu mai târziu ca la 1923. Questo è parlar chiaro. E se le *nazioni cristiane* non apriranno a tempo gli occhi, peggio per loro“.

Intrarea triumfală a dlui A. C. Cuza în Ardeal

Plaiurile istorice ale județului Năsăud au avut fericirea, în zilele de 6, 7 și 8 Noembrie a. c., să salute, pe profesorul A. C. Cuza, conducătorul mișcării naționaliste și creștine din România, atunci când, pentru prima dată, acest mare fiu al neamului a pășit pe pământul Ardealului.

Populația, l'a primit pretutindeni, cu un etusiasm delirant. Urmașii grănicerilor de altădată, a „cătanelor negre“, cari au stors admirația Marelui Napoleon, — și-au manifestat cu această ocaziune, sentimentele lor neschimbate, de buni și vrednici Români.

Arcuri de triumf, banderii de călăreți, „cete de arcași în frunte cu drapelele tricolore și împodobite cu „svastica“, fanfare și coruri, flori și urale nesfârșite, preoți în odăjdii și cu crucea în mână, binecuvântând pe iluștrii oaspeți, precum și mișcarea naționalistă, pe care aceștia o reprezintă, — discursuri înflăcărâte, rostite de oaspeți și de conducătorii localnici a maselor imense, de țărani cari au venit din toate unghiurile munților năsăudeni, pentru a asista la aceste istorice serbări — și în fine, înființarea nucleelor „Ligii Apărării Naționale Creștine, care vor aduce la izbândă lupta începută — iată punctele cele mai însemnate, după care s'a desfășurat programul acestui victorios turneu.

În fine o întrebare. Cădn oare superioritatea bisericească la noi, la Români va da aprobarea „nihil obstat“ pe teza antisemită pusă fără reticențe? Ori doară noi suntem mai „papi“ decât Papa? Nu care cumva să ni se aplice reproșul satiric a lui *Juvenal*: *Dat veniam corvis, vexat censura columbas.*“

Când această conștiință demnă a pericolului comun și în consecință a necesității apărării comune va fi ajuns și la noi în faza de desvoltare a apusului luminat, atunci armata națională care are menirea sacră să salveze neamul va triumfa și împotriva iadului și ne va feri de cursa diabolică a pansemitismului distrugător de națiuni. Colosului pansemit al mamonei internaționale, chiar fiul lui Joe să fie, să-i arătăm capul Medusei reacționare și să-l prefacem în Atlas petrificat!

Dr. Titus Malaiu

A. C. Cuza, însoțit de către dl *colonel Neculcea*, membru în comitetul Central a Ligii, dl *Sofronie Robotă*, președintele L. A. N. C. Vatra-Dornei, dl *Florescu*, căpitanul arcașilor din Cârli-Baba, și studentul *Mișu Bicleanu*, dela Universitatea din Iași.

Părintele Eliseu Dan, protopopul ort. rom. a Bârgăului, salută în numele întregii populații, pe dl A. C. Cuza. Promite sărbătorește să-l urmeze în luptă, pentru idealul propovăduit, de dsa. Dl prof. *I. C. Cătuneanu*, salută pe dl Cuza în numele Regionalei Cluj a „L. A. N. C.“: Simt o deosebită cinsie și distinsă onoare de-a Vă saluta cel dintâi pe pământul Ardealului desrobit. Venirea dvoastră este un moment istoric, însemnând începutul luptei de redeştere națională a fraților români de pretutindeni“. În numele Centrului studentesc „Petru Maior“ din Cluj dl prof. Cuza este salutat din partea studentului *Bardoși Caius*, delegatul acestui Centru.

Dl prof. A. C. Cuza, mișcat de cuvintele calde, ce s'au rostit, mulțumește pentru entusiasma primire, ce i s'a făcut. Adresându-se studențimii, a spus: „Noi nu luptăm pentru noi, căci noi avem trecut, ci pentru dvoastră, care sunteți viitorul“.

Banchetul.

Seara a fost un banchet, dat de către intelectualii din Bârgău, în cinstea dlui prof. A. C. Cuza, la restaurantul Nicolae Marcu. Primul toast a fost rostit de către părintele *protopop Dan*, pentru *M. S. Regele*. Dl *Bozga*, fost director al școlii urbane, ridică un pahar pentru Ligă și conducători. *Studentul Medrea* urează sănătate dlui prof. A. C. Cuza. Dl prof. A. C. Cuza mulțumește antevorbitorilor pentru cuvintele lor simțite. Arată în câteva cuvite, situația „Ligii Apărării Naționale Creștine“ atât în raport cu politica internă a țării, cât și în funcție de politica externă generală, reliefând, în special, rezultatele, mai mult decât satisfăcătoare, a primului congres antisemit internațional din Budapesta, la care dsa a avut onoarea să reprezinte România. Asigură că politicienii cei mai autorizați a naționalismului maghiar, s'au declarat, pe față, contra jidovimii parazitare, a cărei eliminare se poate realiza numai printr'o internaționalizare a mișcării antisemite. Adresându-se celor prezenți, le cere două lucruri: Un moment de cugetare asupra scopu-

Pentru a face cunoscut cetitorilor noștri amănuntele acestui turneu, publicăm aici o dare de seamă detaliată despre tot ce s'a întâmplat, cu această ocaziune.

Primirea la Borgo-Prund.

În 6 Noembrie la orele 11 a. m. au plecat din Cluj, pentru a întâmpina pe dl Prof. A. C. Cuza; dl *I. C. Cătuneanu*, profesor universitar și președintele Regionalei L. A. N. C. din Cluj, dl *Valer Pop*, vicepreședintele și dl *Valer Roman*, secretarul general al Comitetului Central, *Caius Bardoși*, secretarul nostru de redacție, *Victor Medrea*, colaboratorul revistei noastre, precum și studenții *Lascu Octavian*, *Tăutu Gheorghe*, *Matei Coriolan* și *Radu Ilie*. La Gherla s'a atașat acestui grup și dl prof. *Titus Malaiu*, membru în comitetul central a Ligii.

La orele 4 s'a făcut o scurtă oprire la Bistrița, unde s'a atașat celor amintiți mai sus, și *studentul Eremeiu Aurel*. La ora 7, cu toții, am ajuns la Borgo-Prund.

Aici, la gară, erau deja adunați o mulțime de țărani, cu drapele și flori. O ploaie mărunță cădea neîncetat.

La ora 8:30 precis intră în gară trenul care aducea dela Vatra-Dornei pe marele Apostol dela Iași. Lumea isbucnește în urale nesfârșite. Trenul se oprește. Descinde dl prof.

rilor noastre și un colț de suflet, în care să trăiască și ideile însuflețite ale L. A. N. C. În fine au mai vorbit, la acest banchet, dl *Valer Pop*, care reliefa meritele mari ale dlui A. C. *Cuza*, pe terenul luptei naționale și creștine, precum și dl prof. *Titus Malaiu*, care aduce prinos de recunoștință memoriei grănicerilor, ce au cimentat, cu prețul vieții lor, românismul pe aceste plaiuri.

Banchetul, care a decurs într-o atmosferă de seninătate și înălțare sufletească, s'a sfârșit la orele 12.

Marea Adunare populară dela Bârgău

În ziua de 7 Noemvrie a. c., la orele 9 dim., în sunetele clopotelor s'a sfințit, în biserica ort. rom. primul *Drapel tricolor*, împodobit cu „svastică” a „*Ligii Apărării Naționale Creștine*” din Ardeal. Serviciul divin a fost oficiat de către părinții protopopi *Dan Eliseu și Suceava*, care a rostit o cuvântare ocazională, la care a răspuns dl prof. A. C. *Cuza*.

Poporul s'a îngrămădit, pe urmă în curtea închepătoare a școlii, unde au vorbit: dl protopop *Dan*, prezentând popovenilor pe dl prof. A. *Cuza*, care a fost primit cu aclamații și urale. Dl prof. I. C. *Cătuneanu*, face în câteva fraze alese o magistrală caracterizare a Apostolului naționalist dela Iași. Dnii *Valer Pop și Valer Roman*, arată poporului adunat pericolul jidovesc și le explică rostul și organizarea „L. A. N. C.” Studentul *Bardoși Caius* delegatul Centrului Studențesc „Petru Maior” arată istoricul și scopurile mișcării studențești prezentând dlui A. C. *Cuza*, omagiile studențimii clujene. Studentul *Bicleanu*, rostește câteva cuvinte pline de avânt și de căldură, din partea studențimii luptătoare ieșene. *Gospodarul Sofronie Robotă*, Președintele L. A. N. C. din Dorna-Vatra aduce salutul de frăție al Bucovinenilor. Studentul *Eremeiu* vorbește în numele studenților someșeni. Căpitanul de arcași *Florescu* dela Cârli-Baba, face propagandă pentru înființarea arcașilor.

Dl prof. A. C. *Cuza* mulțumește tuturor celor ce și-au manifestat sentimentele lor de iubire față de mișcarea națională, prin această impunătoare adunare. Lămurește, în cuvinte plastice, cu ajutorul unor comparații pline de putere sugestivă, marele pericol jidănesc și mijloacele, cu care, „Liga” înțelege să lupte contra lui. Predă steagul organizației L. A. N. C. din Borgo-Prund

dlui *Iuliu Ușieru*, care mulțumește pentru cinstea ce i se face. Pe urmă s'a procedat la alegerea, prin aclamații unanime, a comitetului local a „Ligii”, care a fost astfel constituit: președinte *Eliseu Dan*, protopop, *Ion Cârstea*, *Simion Pahone*, vicepreședinți, dșoara *Leontina Beșa* și *Teodor Ușieru*, secretari, *Pavel Costea*, *Ilarion Țiful*, *Ilarion Bosga*, *Gh. Vlad*, *Dumitru Floașu*, *Macedon Vrăjmaș*, *Simion Dan*, *Nicolae Someșan*, *Luca Tanca*, *Gheorghe Forfotă*, *Nicolae Marcu*, *Echim Vâncea*, *Ion Axente*, *Gheorghe Pop*, *Sabina Cârstea*, *Ileana Ghitan*, *Elena Becheș*, *Alexandru Cârstea*, *Ion Burbulea*, *Vasile Monda*, *Th. Someșan*, *Gavril Cioancă*, *Ionel Suceava*, *Victor Monda*, *Pantelimon Zograi*, *Andrei Hângan*, *Ion Pavel*, *Valer Guțiu*, *Iulian Flămându*, *Crăciun Băloiu*, *Ion Tomoroga*, toți locuitori a celor 8 comune rurale, numite *Bârguele*.

După ce s'a făcut această alegere, dl prof. A. C. *Cuza*, însoțit de suită a părăsit Borgo-Prund, în mijlocul celei mai mari însuflețiri.

Spre Rodna

Autobusul în care se găseau distinșii oaspeți este întâmpinat, la *Ilva-mică*, de un banderiu de țărani călări, care ne însoțesc până la *Sângeorz*. Aici a avut loc o adunare populară într-o sală a școlii primare. Dl prof. *Cătuneanu* prezintă popovenilor pe dl A. C. *Cuza*. Săteanul *Mărcuș Alexandru*, în numele populației salută pe oaspeții călduros.

Răspunde dl prof. A. C. *Cuza*, insistând asupra pericolului jidovesc și a mijloacelor lui de combatere.

La *Anieș* suntem întâmpinați de o ceată mare de arcași călări, cu drapelul în frunte, sub conducerea dlui *Dr. Tapalagă*, avocat și căpitanul arcășiei din Rodna, care salută, în numele călăreților săi, pe ilustrii oaspeți, jurând credință drapelului „L. A. N. C.” Călăreții voinici, flăcăi și bărbați robuști, înconjură autobusul, escortându-l până la Rodna. Aspectul măreț al acestui impozant cortegiul a stăruit admirația și entuziasmul tuturor trecătorilor, cu cari ne-am întâlnit.

Rodna-Veche

La orele 4 ajungem la poarta triumfală, ridicată în piața comunei, purtând inscripția:

„*Hristos, Regele, Națiune,*

Trăiască A. C. *Cuza*”

Mulțimea imensă a țărănilor, îm-

brăcați în sumanele lor negre, erau îngrămădiți după cordoanele formate de pompieri. Un sunet de goarnă ne anunță sosirea. Comandantul pompierilor, călare, ordonă salutul de onoare. Din mii de piepturi izbucnesc urale nesfârșite.

Automobilul se oprește. Dl A. C. *Cuza*, urmat de suită, descinde. Ura-tele se întetesc. Poetul *Iustin Ilieșiu* cetește o poezie ocazională închinată dlui A. C. *Cuza* și însoțitorilor săi, stărnind un entuziasm uriaș în rândurile mulțimii și impresionând adânc pe dl *Cuza*, care mulțumește vădit mișcat pentru această călduroasă primire.

Cortegiul se îndreaptă spre biserică, lângă care se găsesc încă ruinele istorice ale vechei biserici distruse de Tătari, la 1241.

La poarta bisericii suntem întâmpinați de părintele-paroh *Simion Pop*, un bărbat tânăr și distins, care îți face impresia adevăratului preot modern. În cuvinte adânc simțite salută pe dl *Cuza*, care „nu s'a mulțumit să sădească sentimentul național dela catedră, ci a venit în mijlocul țărănimii, pentru a o lămuri asupra marelui pericol jidovesc.”

Cu toții intrăm în vechea biserică, unde părintele *Simion Pop* sfințește în cadrul unei solemnități religioase ce impresionează profund, drapelul organizației „L. A. N. C.” din Rodna.

După serviciul divin se fine o mare întrunire populară în curtea bisericii, la care au participat câteva mii de țărani, cu toată ploaia și timpul nefavorabil. E de remarcă că aceiași mulțime l'a așteptat pe dl *Cuza* deja dela orele 1 p. m. până la orele 4, când a sosit.

Primul orator este dl *Valer Pop*, care arată meritele dlui A. C. *Cuza* și explică tendința creștinească a „L. A. N. C.” Studentul *Medrea* aduce mulțimii adunate salutul studențimii românești. Prof. *Titus Malaiu*, originar din aceste locuri, vorbește mulțimii, explicându-le pericolul jidovesc, ce amenință plaiurile grănițerești și biserica noastră creștină.

Se ridică dl prof. A. C. *Cuza*. Mulțimea izbucnește în urale. Dl *Cuza* începe să vorbească: „Frați creștini din Rodna-Veche!” Explică rostul și menirea „L. A. N. C.” Arată rezultatele obținute deja până acum de mișcarea naționalistă. Jidovimea — spune dsa — a pierdut mult din obrăznicia nemărginită, de care era stăpânită înainte de această mișcare. Salută pe țărani adunați și le mulțumește atât lor, cât și vrednicului lor preot, pentru frumoasa primire.

Pe urmă încredințează drapelul căpitanului de arcași, care-l predă stegarului *Pamfiliiu Cozonac. Studentul Eremeiu*, încheie adunarea, rostind câteva cuvinte în numele studenților năsăudeni.

Era întunerec când mulțimea imensă, care a ascultat cu o încordată atenție, timp de vre-o 3 ore, pe oratori, s'a împrăștiat, manifestându-și sentimentele ei de simpatie și de iubire pentru noua lor organizație a L. A. N. C., a cărei președinte a fost ales cu unanimitate aprobare, *Pantelimon Pioraș*.

Seara a avut loc un banchet, la care a toastat, ca primul, părintele *Simion Pop*, închinând în sănătatea dlui *A. C. Cuza*, care a răspuns, mulțumind din toată inima, părintelui *Pop* pentru călduroasa primire. Mărturisește, că slăbiciunea dsale e visarea și cugetarea, care i-au dat puterea tinereții, ce o păstrează încă și azi. „Mă simt tot atât de tânăr, ca și cel mai tânăr student“, zice dl *Cuza*. Închină paharul în sănătatea părintelui *Simion Pop*.

Dl *prof. Titus Malaiu* vorbește despre iubirea lui *Cristos!*

Gospodarul *Onisim Filipoiu* mulțumește oaspeților pentru cinstea, ce le-au făcut, venind în mijlocul țărânimii. Zice că „multe partide au venit pe la noi dar nici unul nu a venit cu numele lui *Hristos* înscris pe drapel“.

Dl *prof. Cătuneanu* a închinat, la urmă, un pahar, în sănătatea studențimei române, care trebuie să fie vrednică de nobila ei chemare, în aceste clipe istorice, pe care le trăim. *Dr. Valeriu Roman*, închină pentru armată. Cu aceasta s'a sfârșit banchetul la orele 12.

In drum spre Năsăud.

Dela Rodna am plecat Duminecă, în 8 Noemvrie a. c., la orele 8 dimineața.

În comuna *Maier*, poporul fiind adunat în biserică, la sfânta slujbă, așteptând pe dl *A. C. Cuza* și cum eram întârziați, nu ne-am putut opri; dl *Cuza* a încredințat președinția comitetului local a „L. A. N. C.“ părintelui *Iuliu Ciorba*.

În drum spre *Iiva-Mică* ne primește pentru a ne excorta un banderiu de călăreți. Ne oprim la școală, unde cuvântul de bun sosît este exprimat de *părintele Bal*. Răspunde dl *prof. A. C. Cuza*, care tâlcuiește ascultătorilor pe larg „Pericolul jidovesc“ și necesitatea organizării luptei de apărare în contra puhoiului jidovesc. În mijlocul aclamațiilor

mulțimei este ales ca președinte-delegat al Comitetului „L. A. N. C.“ părintele *Bal*.

Continuând drumul spre Năsăud la începutul satului *Feldru*, suntem deasemenea întâmpinați de un alt banderiu de călăreți, cari ne conduc până la școala, unde părintele *Emil Ștefănuț* salută pe oaspeți, în câteva cuvinte călduroase, la care răspunde dl profesor *A. C. Cuza*, arătând pericolul jidovesc și indicând programul „L. A. N. C.“ În această comună țărâni au ascultat cu o deosebită atenție și însuflețire pe dl *A. C. Cuza*. Când am părăsit adunarea am observat o femeie, care făcându-și cruce a spus; cu ochii scâlțați în lacrimi: „Doamne ajută“-le.

Comitetul local a fost constituit având în frunte pe părintele paroh *E Ștefănuț*.

Călăreții dela *Feldru* ne-au însoțit, pe urmă, în galop până la podul din capătul comunei *Nepos*, unde am fost întâmpinați de numeroși țărani în frunte cu părintele *Gh. Moldovanu* și primarul *Dionisie Lupu*. Dl *prof. A. C. Cuza* prezintă poporenilor, rând pe rând, toți membrii marcanți ai suitei sale și vorbește despre „Pericolul jidovesc“ al cărui mijloc de combatere, în România este „L. A. N. C.“ Propune ca președinte al „L. A. N. C.“ dl *Nepos*, pe părintele *Gh. Moldovanu*, care răspunde mișcat pentru onoarea ce i se face.

Pe urmă ajungem la *Rebrișoara*, unde ca pretutindeni la capătul satului, am fost întâmpinați de un frumos banderiu de călăreți, condus de fruntașul *Nicolae Sârbu*, care ne-au petrecut până la marea biserică din localitate, unde părintele protopop *Anton Precup* ne-a primit urându-ne bun sosît. Dl *prof. A. C. Cuza* ține iarăși o frumoasă cuvântare despre „Pericolul jidovesc“ și despre „L. A. N. C.“ La propunerea dsale este ales ca președinte al organizației locale protopopul *A. Precup*, care răspunde profund mișcat: „Mi-ați adus cea mai mare onoare mie, celui care 40 de ani, am slujit cu credință altarul și am căutat să stimulez sentimentul național al parohienilor mei. Indrumările mele au avut răsunet și vă promit, că de ici încolo îi voi îndru na pe calea indicată de dv.“

Părintele *prof. Titu Malaiu*, arată legătura dintre L. A. N. C. și biserică. Automobilul se pune în mișcare, iar călăreții ne însoțesc până în celalalt capăt al comunei.

La Năsăud

La orele 1 ajungem la marginea Năsăudului. Ne ies în cale un grup de călăreți, cari purtau drapelul „L. A. N. C.“ Vătaful călăreților, economul *Gazdac*, ne salută cu cuvinte pline de însuflețire. În drum spre centrul orașului ne ies în cale foarte mulți studenți veniți, dela *Cluj*, cu această ocaziune, având în frunte o fanfară românească, compusă din țărani, care intonează „Imnul Studențesc“. Studentul *Ionel*, salută pe dl *A. C. Cuza* în numele studențimei Năsăudene. Împreună cu fanfara, cu studenții și cu un imens public, care nu mai contenea cu ovațiunile am ajuns în piața unde ne oprim în fața bisericii, pe treptele căreia în ornat bisericesc, ne aștepta vicarul episcopesc *Născuțiu*. Se oficiază un scurt serviciu divin și se sfințește drapelul comunei Năsăud al „L. A. N. C.“

De pe treptele bisericii, încep vorbirile, îndreptate către imensa mare de capete, a țărănilor și cărturarilor, veniți din întreaga împrejurime a Năsăudului.

În numele grănicerilor năsăudeni, vorbește ca cel dintâiu, părintele *Malaiu*, începându-și discursul cu faimoasele cuvintele ale poetului: „Munții noștri aur poartă, noi cerșim din poartă'n poartă“. Arată primejdia jidovească ce amenință veciile ținuturi grănicerești.

Dl *prof. I. C. Cătuneanu*, arătând numeroasele jerbe de flori, pe cari le-a primit dl *A. C. Cuza*, zice că „aceste flori sunt tot atâtea semne de iubire față de profesorul, care ne învață și ne va învăța ce este linie dreaptă în viață“. Lepra jidovească e ținta neagră, pe care o vom doborî. Izbânda e a noastră, căci lumina e cu noi. *D. dr. Roman* ține pe urmă, o inflăcărată cuvântare, arătând că mijlocul nostru de luptă nu este violența contra individului jidan, ci măsura generală de combatere a colectivității jidovești. Însă lupta cea mare trebuie să meargă înainte. „Vă jurăm aici lângă sfânta biserică, să mergem la izbândă, orice s'ar întâmpla“. Dl *dr. Valer Pop*, vorbește pe urmă, începând astfel: „Entusiasmul primirii indică pe dl *Cuza* ca salvatorul țării. El este făuritorul României de mâine“.

Cu ocaziunea acestei adunări, atât de viu populate, dl *prof. A. C. Cuza* a fost serbătorit călduros, prin aplauzele și ovațiunile numeroșilor asistenți, — cu ocazia fericitei coincidențe, că tocmai

în această istorică zi, când pentru întâiași dată a călcat pe pământul Transilvaniei, — a împlinit a 68 a aniversare a zilei sale de naștere.

După aceea studentul *Bardoși Caius* cetește, în numele Centrului „Petru Maior“ din Cluj, poezia ocazională a poetului Iustin Ilieșiu, închinată dlui prof. A. C. Cuza și însoțitorilor săi, pe care avem să o publicăm în numărul viitor al revistei noastre.

În fine se ridică *Domnul Cuza*. Mii de capete își apleacă urechea încordată păstrând o liniște de mormânt, pentru a asculta cuvântul *Apostolului neamului*. Dl Cuza își începe discursul său înălțător arătând că „pășirea noastră în Ardeal, este un moment istoric.“ Pe urmă face o magistrală expunere a scopurilor urmărite de „Liga Apărării Naționale Creștine“, a felului ei de organizare și a mijloacelor ei de luptă. În tot timpul acestui discurs mareș ascultătorii întrerupeau pe dl Cuza cu aplauze și aprobări. Ultimele cuvinte ale Măestrului au fost acoperite de un ropot de aplauze însuflețite, și de strigăte puternice: „*Trăiască Domnul Cuza!*“

Pe urmă domnul Cuza încredințează drapelul și președenția organizației locale a „L. A. N. C.“ din Năsăud dlui prof. *Octavian Mărcuș*, care mulțumește foarte emoționat: „Fiind învrednicit de-a purta steagul de biruință, în vârful căruia este crucea, declarăm solemn că vom lupta, cu trup și suflet, pentru izbândă“. La urmă roagă pe dl prof. Cuza să primească sentimentele năsăudenilor de admirație și de nepregătită supunere“.

În numele studențimii someșene, dl *Eremieiu* ține o cuvântare frumoasă care a impresionat foarte mult poporul adunat.

După aceste discursuri, pline de avânt și însuflețire, *Domnul Cuza* a fost ridicat de studenți pe umeri și condus, în mijlocul ovațiilor, ce nu mai conteneau, până la automobil.

La orele 2 s'a servit un banchet copios la „Casină“, la care au luat parte peste 100 de persoane. În numele meseriașilor români din Năsăud, dl prof. A. C. Cuza a fost salutat de către dl *Octavian Pop*, căruia dl Cuza i-a răspuns, arătând deosebita sa sollicitudine față de meseriașul român, a cărui rol important în viața noastră economică, d-sa l-a propovăduit întotdeauna.

La orele 3 dl prof. A. C. Cuza, a părăsit Năsăudul, fiind însoțit auto-

mobilul dsale de către studențimea și populația năsăudeană, cu fanfară în frunte, până la marginea orașului.

La Bistrița

La orele 6 am ajuns în vechia cetate a Bistriței, unde, în piață ne aștepta un public foarte numeros. Automobilul se oprește în fața casei Reuniunii meseriașilor români. Dl *Cuza* și suita descinde, primit fiind de uralele mulțimii. Părintele *Liviu Greabu*, profesor, îl salută în câteva cuvinte, pline de avânt. „Te asigur, slăvite Apostole, că în această localitate veți avea mulți aderenți“. Urează din toată inima: „Bine a-ți venit“. Dl *Cuza* răspunde, mulțumind pentru primirea călduroasă.

Pe urmă urcăm la sala cea mare, împodobită cu ghirlande și tixită de un imens public.

Ca cel dintău vorbește *păr. Pletosu*, protopopul ort. rom., salutând pe dl Cuza ca pe „mucenicul ideii naționale“. Roagă asistența să-l asculte pe dl Cuza cu cea mai mare smerenie și evlavie, ce i se cuvine.

Dl prof. *Cătuneanu* a rostit pe urmă un admirabil discurs. Explică, celor prezenți, marile merite și puternica individualitate a dlui prof. A. C. Cuza, care „n'a aspirat la onoruri, fiind cinstit o viață întreagă“. El este profesorul nostru în ce privește iubirea de țară și forța de caracter.

Pe urmă dl *Cătuneanu*, arată distincțiunea esențială ce subsistă între minoritățile de baștină și între veneticii parazitari jidani, cari trebuiesc combătuți. Face pe urmă istoricul invaziei jidovești dela împăratul Titus și până în ziua de azi. Cea mai mare problemă este rezolvirea chestiunii jidovești. Să facem pasul hotărâtor și să scăpăm țara de jidani.

Dl *Dr. Valer Roman* vorbește pe urmă despre armele de combatere a jidovimii, contra cărora trebuiesc luptat din instinct de legitimă apărare. Spulberă acuzările de antiumanitarism, ce se aduc mișcării noastre.

Dl *Dr. Valer Pop* desfășură pe urmă planul de organizare a „Ligii Apărării Naționale Creștine“ și scopurile ei de eliminare a elementului jidovesc din preponderența economică și politică a Statului.

Dl *Titus Malaiu* tâlcuește primejdia jidovească, care amenință orașele noastre.

Dl *dr. Ion Istrate*, avocat și ziarist, secretarul Comitetului Central executiv, vorbește în câteva cuvinte pline de avânt, despre aspirațiunile tinerei generații, cari sunt identice

cu acele ale „L. A. N. C.“

În numele studenților oiteni vorbește *Victor Medrea*, iar a celor moldoveni studentul ieșan *Bicleanu*, salutând pe dl prof. A. C. Cuza. Aceleași lucru îl face studentul *Bardoși Caius*, în numele centrului „Petru Maior“ din Cluj.

La urmă se ridică, în aplausele mulțimii, dl prof. A. C. Cuza, vorbind, pe larg, despre pericolul jidovesc, despre neputința partidelor politice de a-l combate, și despre singura cale de scăpare, care a mai rămas, și care este: „Liga Apărării Naționale Creștine“. După rostirea acestui mare discurs dl prof. Cuza a fost din nou obiectul unei călduroase manifestații de simpatie.

Cu aceasta s'a sfârșit și marea adunare dela Bistrița. Aici în singurul loc al turneului nostru triumfal, am avut ocazia să observăm atitudinea jidovită a dlor *Petringel* protopop, *Dr. Pahone*, avocat și *Bejan*, director de bancă, asupra cărora vom mai reveni.

După aceasta s'a sfințit drapelul Ligii din județul Năsăud, în fața bisericii gr. cat., care a fost încredințat *păr. Greabu*, președintele organizației locale.

La orele 9 am luat o masă comună la restaurantul „Fritsch“, la care a toastat *păr. protopop Dan Eliseu*, președintele L. A. N. C din Borgo-Prund.

Dl *Cuza* fiind, pe urmă, invitat de către o delegație de călușeri, să ia parte la festivalul aranjat de către meseriașii români, ne-am dus la „Gewerbeverein“, unde am asistat la 3 acte ale piesei „Doctorul fără voce“ jucată de către meseriași diletanți. Atât la intrare cât și la ieșire, *Domnul Cuza* a fost îndelungat ovaționat de către numerosul public din sală.

Astfel s'a încheiat gloriosul turneu a „L. A. N. C.“ în județul Năsăud. În decursul nopții, cu toții am părăsit Bistrița, întorcându-ne acasă.

Toate manuscrisele și întreaga corespondență, care privește partea redacțională a revistei noastre, este a se trimite la adresa următoare: Redacția „Infrățirea Românească“, Cluj Strada Bob No. 7.

„U. S. I.“

Un restrâns număr de indivizi certaji cu cele mai elementare simțiminte de bine obștesc, vor să inaugureze cași arhi-cunoscutul Cațavencu, o epocă cu falșii ei naționali. Crescuți în școala iluștrilor renegați: Costaforu, Mille și Comp, și-au trasat o linie de conduită cu supremul țel: Scoaterea studențimei din mijlocul tulburărilor xenofobe și din întinericul obscurantist, ce a pus stăpânire pe Universitățile noastre. (Expresii proprii). Zi de zi, pleiada ce preconizează o atitudine calmă de analiză dezinteresată, trâmbează prin coloanele unui produs al Să-rindarului galițian, inaugurarea unui nou sistem de luptă cu arme selecționate. „Cuvântul tăios al adevărului“, e noul preparat combinat de fantezia linotipistică a lui Nedelea și dezinteresată (*asta e tot adevărat*) remunerare a lui Aristide Blank.

Dar tăiosul adevăr, după cele mai noi investigații Einsteino-talmudice, e relativ și nouii confrăți ai Honigmanilor, se găsec la greu impas.

Urcați pe trepedul, făurit de Karl Marx, nouii închinători ai vișelului de aur, cași mitologica Pytia, sub impresiunea hașişului cristalizat ca teorie umanitaristă, exteriorizează nouile concepții apostolice (tot termen propriu), sub forma celor mai extravagante aberații.

Ignorând orice lege a raționamentului logic, bazat pe argumente sănătoase adepții civilizației adevărate, pătrunse de respectul liberei gândiri, al muncii și al celor ce muncesc, cum obișnuiesc a se intitula, n'au nici precăderea, nici tăria morală de a inaugura o nouă directivă în viața cu adevărat universitară.

Inauguratorilor noului reviriment, produs pe cale anormală și deci născut mort, nu le fac cinstea, de a le cita numele în coloanele acestei românești publicații, pentru 2 binecuvântate motive :

I. Doctrinar discutând din punct de vedere sufletesc (nu sunt admirator al supra-omului lui Nietzsche) și mai ales național, sunt refractar oricărei idei de înfrățire universală.

II. Cu trădători de neam și sperjuri nu stau de vorbă.

Las însă sarcina de a pronunța verdictul, celor ce pot privi această chestiune : *sine ira et studio*. Corifeii, noului organ de plasare și încercării de popularizare, al planului stabilit

de Protocoalele Sionului, sunt oameni cari nesocotind greaua sarcină ce are fiecare student azi, au găsit de cuviință ca pentru un pumn de arginți rupți din pâinea amară a românului obidit, să se vândă sub forma de mercenari ai condeului celui mai fără de lege popor.

Prostituându-și conștiința și daturile pe care Pronia cerească le-a hărăzit, ei înscriși în partidul comunist și vechi clienți ai Siguranței, ca propagatori de idei subversive, vin azi să indice, pretind ei : un nou drum al calvarului, mai greu de străbătut decât al Golgotei. Marea masă etnică românească, i-a priceput așa cum ei nu sperau și nici nu voiau. Otrava ce au vrut și vor s'o canalizeze spre satele noastre, se va evapora din momentul ce va trece prin aerul curat și purificator.

Dar chiar de ar ajunge la țară, românul deșteptat de cei ce își înțeleg cu adevărat datoria, îi va plivi din orice strat ca pe pălămida jidovască, ce ne-a năpădit ogoarele bogate. Comișând un infam act de trădare, față de colegi și mai ales față de conștiința românească, prin trecerea în rândurile cozilor de topor, noi avem un beneficiu imens, pe care ei deși oportuniști și vânători de momente și situații nu l-au calculat. — Rândurile noastre se strâng, netrebnici trec prin filtrul consecuenței, iar acei ce așteaptă „s'aducem isbândă“, le vor pune pe fruntea pătată deja, o nouă pecete a infamiei și a sperjurului veșnic degradator.

Calificați și pasibili de pedeapsa codului luptei naționale, ei nu sunt decât un lut desprins din malul sănătos, pe care furia puhoiului de re-deșteptare, ce se deslănțuie, îl va spăla, iar atomii ce l-au compus odată ca'n povești, nu vor putea fi gășiți, nici cu cel mai perfecționat microscop.

Victor Medrea
student în drept.

CRONICA SANITARĂ**Spitalele și exproprierea moșilor lor**

Dupăcum bine să știe spitalele din vechiul Regat, instituțiuni de binefacere create pentru scopuri umanitare, sunt toate fundațiunii întemeiate de marinimoșii domnitori și de adevărații boeri români. lăsându-le moșii întinse pentru a se putea întreținea. Dispunând spitalele de fonduri însemnate pentru întreținere îngrijirea medicală în vechiul Regat era gratuită pentru toată lumea.

Intrând în vigoare legea pentru reforma agrară, făcută de latifundiarilor s'au expropriat și moșile acestor spitale urmând ca Statul să îngrijască de întreținerea lor. Statul preluând acestea spitale a suprimat gratuitatea tratamentului. Azi nu mai există sărac în ceea ce privește tratamentul spitalicesc, toți trebuie să plătească, dacă n'are altcum decât o cocioabă de casă nici atunci nu-i scutit de plată.

Nu pricepem pentru ce a fost nevoie să se exproprieze moșile spitalicești atunci când moșia forma baza de existență a spitalelor; Statul n'avea nevoie să-și mai ia asupra sa alte sarcini materiale. Probabil exproprierea s'a făcut ca în schimb să le rămână latifundiarilor din vechiul Regat cât mai mult pământ neexpropriat împroprietărindu-se țărani cu pământ spitalicesc.

Că spitalele cum se întrețin azi

de către Stat o știm cu toți. Toată lumea fuge azi de spital din cauza mizerii spitalicești ce s'a întins peste toate spitalele din țară.

Mă cuprind o jale când citesc aproape zilnic în „Monitorul Oficial“ că Min. Săn. a aprobat vinderea cutărui imobil de al spitalului Filantropia, Spiridon etc. Se vând parcelele rămase de expropriere tot favorizaților pe prețuri derizorii.

Dacă reforma agrară a știut să ia moșile spitalelor pentru expropriere trebuia ca dl ministru al Domeniilor să repare greșala aceasta dând castelele, conacele expropriate Ministerului Sănătății pentru a le transforma în sanatorii de tuberculoză de cari abia avem vro 5—6 în întreaga țară. Era aceasta o operă salutară pentru țară, de mare importanță pentru neam având unde izola tuberculozicii cari împrăștie cu nemiluita germenii acestei boli. Dealtcum chestia nu e târzie nici acum însă se manifestă pușină bunăvoință din ambele părți în interesul Neamului românesc, care e lăsat pradă boalei crâncene a tuberculozei. Cei chemați sunt rugați să studieze chestiunea și să aducă soluții urgente și mulțumitoare întru combaterea tuberculozei.

Arad, la 15 Octomvrie 1925.

Dr. Cosma.

Ca la noi, la nime

Se știe în general, că poporul român e foarte indulgent față de dușmanii săi. După războiu a devenit și mai indulgent și mai ales autoritățile noastre cari, în foarte multe cazuri, sprijinesc pe străini în detrimentul românilor de cinste și omenie.

Cauzele pentru cari autoritățile noastre sprijinesc mai mult pe străini decât pe români le cunoaștem cu toți, nu voiesc să le mai discut.

Voiesc a aduce la cunoștința onoratului public numai vreo câteva cazuri de indulgență tolerantă sau putem numi și altcum felul de acțiune a unor autorități față de streini, cari nu sunt îndreptățiți a sta la noi în țară și a ne specula ospitalitatea noastră.

În județul Arad în comuna **Ghioroc** se află un medic de religie mozaică cu diploma din Ungaria venit în anul 1924 cu pașaport maghiar, prin urmare este cetățean străin. Cu toate că legea sanitară nu dă dreptul ca cetățean străin cu diplomă străină să practice medicina în țară, totuși el s'a plasat în acea comună, face practică fără să mai întrebe pe nime, că are drept sau nu. Protestele medicului oficial de circumscripție din Ghioroc, făcute către medicul primar de județ, au rămas fără rezultat.

Tot în acest județ se mai află în **Pâncota** un alt cetățean străin tot de religie mozaică venit cu pașaport maghiar în anul 1922. Practică medicina fără autorizație în ciuda protestelor medicului oficial de circumscripție și după cât să spună nici impozit n'ar plăti.

Dl medic primar toate acestea le știe, însă a rămas neutru; ori Domnia Sa nu trebuie să execute legea sanitară ca toți ceilalți medici oficiali ai țării?

Un al treilea caz: În comuna **Șiria** este un farmacist cetățean străin care și-a cumpărat o farmacie. Ori legea sanitară articolul 120 și 130 zice: Nimeni nu poate cumpăra dreptul unei farmacii dacă nu e român sau naturalizat. El nu e român nu e naturalizat.

El ca cetățean străin are farmacie însă un român foarte cu greu ajunge să-și poată cumpăra o farmacie. Făcându-se de către Direcțiunea X San. rapoartele convenite în chestia de față Ministerul sănătății publice a ordonat cu Nr. 25585 din 1925 Direcțiunii X sanitare să închidă farmacia din **Șiria** funcționând pe cale ilegală. S'a și dat delegația de închi-

dere. Înainte de a se executa aceasta delegație a sosit în Arad dl inspector farmacist **Murgău** actualul prefect al județului **Turda-Arieș**, președintele Asociației farmaciștilor din Ardeal (se zice că și proprietar de farmacie și drogherie în același timp) ca să aplaneze aceasta chestie. Prin venirea sa la Arad dl **Murgău**, a contramandat ordinul Ministerului Sănătății lăsând să funcționeze farmacia pe mai departe, căci ceiace pentru Ministerul Sănătății este ilegalitate pentru dsa este legalitate. Noi nu pricepem mentalitatea dlui inspector farmacist și în același timp și prefect etc. etc.

Ce dragoste l-a prins pe dl **Murgău** față de un cetățean străin, care n'are drept după lege să cumpere farmacie la noi în țară, poate nici nu-l cunoștea personal pe farmacistul din **Șiria**.

Întrebăm pe dl inspector farmacist pentru câți români a intervenit dsa să primească drept de farmacie

la noi în țară și îl rugăm să ne comunice că în străinătate se află cazuri de acestea ca să fim mângăiați că și în Occident tot la fel se procedează ca la noi în cazuri similare.

Cred, că astfel de cazuri se găsesc cu nemiluita la noi în țară și poate și mai grave și totuși ne acuză minoritarii noștri la Liga Națiunilor că suntem intoleranți și îi persecutăm.

În numărul 238 din 15 Octomvrie al „Universului“ a fost publicat un caz mai grav decât cele relatate mai sus.

Se comunică anume că un oarecare **Jidănaș** din **Bucovina** a renunțat la cetățenia română, ca să scape de „barbaria românească“ s'a expatriat. După vro câțiva ani s'a reîntors în **Cernăuți**, a îndus autoritățile în eroare și s'a furișat în serviciul public fiind numit medic de circumscripție în județul **Dolj**.

Cazuri de felul acesta vor fi foarte multe la noi, fiindcă nu merg treburile țării așa după cum trebuie să meargă.

Arad, la 15 Octomvrie 1925.

Dr. Cosma.

ANCHETE NAȚIONALISTE.

Tara Oltului

E țara ce-și coboară trupul depe piscurile încărunțite ai străvechilor **Carpați** ca să și-l scalde în unda nepotolită a **Oltului** care „străjuește“ încă și azi „nădejdea noastră de mai bine“.

E țara vovodului întemeietor de țări: **Radu-Negru**. Și țara pitei de săcară, a oamenilor iuși la vorbă și pripiți la faptă dar și a spetelor îngârbovite de povară și năcaz; a grănicerilor falnici a haiducilor delii ca **Budac** și a vitelor cu ochi duioși și veșnic flămânzite:

„Tara Oltului
Para focului,
Pită de săcară
Țară de ocară“.

E țara în care streinii n'au pripas — nu pentru că românii depe aici n'ar fi primitori — dar care neam s'ar fi încumetat să lucreze atât, pentru bruma de rod ce abia își îngăduie să o duci de azi pe mâne. Aici munca e mai grea — sudoarea curge în boabe mai mari ca aiurea; iar răsplata strădaniei nu e spre mânia dușmanilor. Poate asta e pricina că nu-s nici sași nici unguri pe aici, ci sate de „**Olteni**“ neaoși cu floare la căciulă, cu „pui“ de strămătură pe șerpar și cisme cu

turecii tari și potcoave de oțel. Dar în schimb s'au folosit peste cap de ospitalitate: poporul care trăește tot atât de bine și din suferință și din bucurii, — căci numai rodul îl cunoaște, ci nu și greul ce-l câștigă — poporul care se împacă oriunde cu soartea numai sânge să fie și măduvă în oase ca să le sugă cu buze nesătute.

Înainte vreme nu era sat în care să nu fi stat la pândă după teșgheaua murdară mâna osoasă și încărlgată de pofta banului a unui stăpân peste o pereche de perciuni și o „muiere“ grasă și unsuroasă, cu mers legănat de găscă îndopată.

Și simțea el bietul român că acolo la cărciumă nu e lucru curat — dar ca'n țară oropsită, jandarmul cu pene de cocos își plimba țanțoș pieptul încărcat cu „bani dela împăratu“ răsplată pentru iscusința cu care săpau groapa obijduitului popor. Și mâna ce se strângea amenințătoare cădea neputincioasă în aplaudul dureros al scrâșniturii de dinți. Și spata se încovoia mai simțitor pe cele două coarne dela plug, — doina era mai duioasă; iar bobul de săcară mai gras, căci era hrănit cu lacrimă de om.

Dar într'o zi i-a fost dat și lui să vadă o rază de bucurie făcându-i să lucească fierul dela plug și ochiul șters de chinuri. Din ziua aceea binecuvântată i-a alungat cu slujbă și tămâie, căci dacă le-a dat la mir și mirul e taină creștinească.

Azi în crâjma satului îți șterge masa o mână harnică îmbrăcată în alb și împodobită cu fluturi și pumnași cu strâmbuleți; iar fața jupănesii cu pistriui și untură e înlocuită cu sânge de obraz spălați și roșii ca bujorul. Și-i mare treaba asta să mă credeți, căci altfel îți tihnește băutura, orice s'ar zice.

Dar — și mă doare amarnic acest dar — jupânul alungat din sat s'a oploșit pela oraș.

Făgărașul la ale cărui ziduri le-au fost dat să vadă încântătoarele făpturi domnești din casa lui Mihaie e așa de strein și de întunecat de-o vreme, căci prea s'au îmulțit dușenile cu miros de usturoiu. Negocul său e învățat de mâni jupuitoare de păgân.

Dar — și e un al doilea *dar* care mă doare mai amarnic ca orice — nu numai banul adunat cu trudnicie după ogorul plătit cu sânge și durere se duce în punga fără baieri și fără fund a celor de obârșie blestemată, ci și sufletul e dat pierzării.

Țara Oltului are decând „la prefectură se arborează culorile roșu galben și albastru“ un liceu care promitea să fie fala ținutului acesta, care a dat țării din bătrâne vremi și până azi: profesori universitari, mitropoliți, miniștri, generali, Academiei membrii; și pleiada nesfârșită de suflete mari de care istoria nu-și va uita până va mai bate o inimă cu sânge necorcit de român pe meleagurile acestea moștenite din părinți.

Primii profesori au fost recrutați din „popimea“ acestui ținut: parte din popimea ardeleană care a dat atâția popi, simplii și umili popi, țării cari se transformau în tribuni și căpitani de oștii în vremuri de pârjol, în străjeri implacabili ai comorei de cuget și simțire românească în timpuri de opresiune — din „popimea“ fără care cu greu s'ar fi pus temelia acestei țări și alții vreocâtiva pui de român, oameni de specialitate și cu tragere de inimă.

Dar o politică nefastă și inconștientă a alungat pe mulți din bravii noștri dascăli și i-a înlocuit cu niște oameni streini nu numai de ținutul acesta dar și de neamul și țara pe care o locuiesc, — căci ce

școală de patriotism poate să deie un Wurtzel sau un Gotesmann? Nouă (9) profesori streini într'un liceu cu 99% români neași! Educația la sute de români dată pe mâna unor oameni cari n'au nimic comun cu neamul acesta pe care nimic nu-i leagă de moșia aceasta! Nenorocită și blestemată nesocotința omului care a scos cucuveaua cu glas prevestitor de rele din tainița întunecoasă din ruine și a așezat-o pe stâlpul de fier ce împodobește coperișul acestui liceu.

Iacă de ce v'ați dus la luptă voi fii ai acestei țări — v'ați vărsat generosul vostru sânge — și ați primit să fiți jertfiți fără preget Zeului Moloh!

Și par'că din moviile acoperite cu iarbă și strejuite de umile cruci de mesteacăn — ce acopere munții și văile și ogorul frământat cu sânge și dospit cu carne de om — străbate în noaptea fără lună oftat adânc și geamăt surd. Morții noștri ne mai poartă grija! Noi nu ne mai gândim la ei? Într'atât să ne fi orbit Mamonul? Într'atât să fie veacul ce-l trăim? O! dar atunci putem începe jocul de unde l-am lăsat — la ce ne folosește pacea când e așa de umilitoare și când jicnește pe cei morți pentru ea? Sau, la ce să mai ridicăm capul din țărână: sub bardă cu el să ni-l rețeze călăul!

să lăsăm forma să corespundă fondului: să lipim pe constituțiile noastre placate cu inscripția „De vânzare“ și fie stăpân aici acel care „dă mai mult“.

Nu se gândesc stăpânii zilei că noi copii acestei țări cari am îngrășat pământul ei cu trupurile părinților și al fraților noștri avem sentimente cari nu pot fi călcate în picioare de primul venetic? De ce nu iau măsuri să ne aperc? Sau lase-ne pe noi să ne apărăm — e dreptul nostru! Să chibzuiesc și să treacă la fapte — iată ce îi rugăm — până e vremea, căci pe noi ne doare inima de această țară și n'am vrea să o lăsăm pradă faptelor nesocotite săvârșite de omul căruia i-a ajuns cuțitul la os.

Și de mă veți întreba că cine sunt eu de cutez (dacă vă pare asta cutezanță) să glăsuiesc astfel voi răspunde: la! unul din cei mulți: născuți în țara asta și cari își cunosc mormintele la un șir întreg de strămoși, — colo prin satele noastre — în afară de cei morți în pază la hotare cari odihnesc sub glie uitați de mulți dar nu de către noi! Pe scurt: Un român ce-și iubește neamul!

T. T. Herseni
din Țara Oltului

Marele turneu de propagandă a L. A. N. C. din Cluj în județul Someș

Duminecă, în 1 Noembrie a. c., s'a organizat al doilea turneu de propagandă a „Ligii Apărării Naționale Creștine“ din Cluj; de această dată s'a cutreierat județul Someș (fostul Solnoc-Dobâca). La acest turneu au participat dnii I. C. Cătușanu profesor la Universitatea din Cluj și președintele Regionalei, Valer Pop, avocat și vicepreședintele comitetului central executiv, Valer Roman, avocat și profesor la Academia de Inalte Științe Comerciale și Industriale din Cluj, secretarul general al comitetului executiv, Căp. Gh. Beleuță, membru în comitetul central executiv, precum și un grup de studenți compus din dnii Caius Barboși, secretarul nostru de redacție, Victor Medrea, Octavian Ciobota și Ioan Ciucur, dela drept, Theodor Vidican, Marius Pop, Ștefan Homorodeanu, Valer Halalai și Iosif Ghizdavu, dela medicină, Vasile Scurtu, dela litere, Coriolan Matei, dela științe și Gheorghe Muntean, dela Academia de Comerț.

Ajuns în Gherla, acestui grup de propagandiști s'a atașat și dl Titus Malaiu, profesor la Academia de Teologie, membru în comitetul central executiv.

Dela Gherla propagandiștii au pornit, pe jos la Mintiu, unde s'a ținut o mare întrunire, sub cerul liber, la care a asistat un foarte numeros public, compus, în cea mai mare parte din țărani.

Ca primul a vorbit dl dr Titus Malaiu, care, într'o cuvântare plină de avânt poetic, de comparații pitorrești și de argumente zdrobitoare arată poporului adunat măreția ideii naționale, care se reazăimă pe pedestalul solid al creștinismului integral.

Pe urmă se ridică dl Prof. Cătușanu. Mulțimea ascultă nemișcată, sorbind cuvintele cari curg, bine accentuate, din gura distinsului orator academic. Ideile se înșiră logic ca un lanț de fier. România-Mare e înfăptuită, ea trebuie acum stăpânită.

În ea găsim două feluri de streini: băștinași și venetici parazitari. Aceștia trebuiesc eliminați. Acesta este programul L. A. N. C. Ultimele cuvinte ale dlui Cătuneanu sunt aco-perite de vii aplause.

Pe urmă vorbește dl *Valer Pop*. Într'un discurs mare și bine simțit, care a fost gustat de popor cu atât mai mult, cu cât era rostit în limba populară atât de bine stăpânită de dl *Valer Pop*, oratorul arată primejdia jidovească în toată grozăvenia ei. Face o comparație foarte reușită între suferințele lui Cristos și între situația mizerabilă a omenirii de azi, cauzată de jidani. Explică rostul L. A. N. C. Singura soluție contra puhoiului jidovesc este ca, prin legi bune, să-l scoatem din țară. Orașele trebuiesc romanizate, iar fii de țărani îndrumați spre meserii. Trebuie să cucerim suprimația economică.

Ca ultimul a vorbit *Părintele Atanasie Pașcu*, inimosul preot al Mintiului, un neînfricoșat naționalist încă din vremea ungarilor. Într'o scurtă dar cu atât mai înălțătoare cuvântare salută pe iluștri oaspeți, cărora le mulțumește pentru osteneala lor.

Vorbește pe urmă despre jidani, pe cari îi consideră ca cel mai spurcat popor din lume. În țara noastră ei s'au procopsit, ca și cum ea ar fi Palestina; aceasta se datorește faptului că poporul nostru se sbate încă în bezna analfabetismului și a neștiinței. Deci trebuie să ne câștigăm știință; dar pentru aceasta ne trebuie avere. Altfel numai jidanii pot învăța, așa cum e azi. Deci trebuie să ne cucerim avutul nostru, ca să putem susține, în mod demn, Universitățile noastre.

Prin vorbirile lor dnii profesori au luminat poporul, arătându-le calea adevărului, pe care fiecare bun român e dator să o urmeze. — Le urează din toată inima tărie ca să ducă la izbândă lupta începută.

În mijlocul aplauzelor nesfârșite ale mulțimei se alege pe urmă, prin aclamație, ca președinte — delegat al organizației locale a L. A. N. C., dl *Ioan Ladiu*, învățător.

Dela Mintiu propagandiștii s'au reîntors la Gherla, unde au luat masă. După masă s'au dus în comuna *Livadă*, (f. Dindeleag), unde s'a ținut a doua adunare, la care deasemenea s'au strâns foarte numeroși țărani.

Ca primul ia cuvântul dl *prof. Malaiu*. Salută, în cuvinte pline de căldură, pe sătenii adunați și le prezintă oaspeții veniți. Pe urmă a ținut o

vorbire lungă, dezvoltată în dialectul popular din partea locului, desfășurând un izvor nesecat de argumente zdrobitoare, — cu ajutorul cărora a reușit să lumineze pericolul jidovesc, în întreaga grozăvenie. Vorbirea dlui *prof. Malaiu* a fost des întreruptă de către țărani, cari își manifestau astfel aprobarea lor. La urmă a fost viu ovationat.

Ca al doilea a vorbit d. *Valer Roman*, care în câteva cuvinte simple, dar condensate explică rostul și menirea L. A. N. C. Arată că partidele noastre sunt jidovite, deci trebuie să ne lăpădăm de ele și să luptăm contra lor.

Ca ultimul vorbește dl *Ioachim Chira*, învățător care în uralele mulțimii, este ales ca președinte-delegat pentru organizația locală a L. A. N. C.; mulțumește oaspeților, în numele comunei, pentru fericirea ce lea făcut prin această vizitare. Li asigură că cea mai mare parte vor fi cu ei, gata la luptă!

Dela *Livadă* se trece la *Iclodul Mare*, o comună care are peste 200 de locuitori jidani. Aici, în fața unui extrem de numeros auditor, au vorbit dnii *Valer Pop* și *Titus Malaiu*, cari au zugrăvit, în colorii negre, pericolul jidovesc, ce ne amenință țara, — și mijloacele pentru combaterea lui, cari se pot realiza numai cu ajutorul L. A. N. C., a cărei or-

ganizației și menire o explică popoului adunat.

La urmă, se alege, prin aclamațiile entusiaste a mulțimii, ca președinte-delegat al organizației L. A. N. C. dl învățător *Iuliu Pop*, care, emoționat până la lacrimi, mulțumește, în câteva cuvinte, calde și adânc simțite, pentru această onoare, ce i s'a făcut.

Dela *Iclod*, propagandiștii au plecat la *Iclod de jos*, unde au ajuns însă numai seara. Trebuie însă remarcat că studenții *Ghizdavu* și *Scurtu*, cari veniseră aici deja de dimineață, au vorbit popoului adunat, încă în decursul după mesei. Astfel încât seara au urmat numai discuții contradictorii, pe cari le-au angajat propagandiștii cu țărani, adunați în pripă. La urmă toți s'au declarat gata de luptă, zicând că ei nu așteaptă altceva decât semnul de alarmă. Aici au fost aleși ca delegați părintele *Ioan Pop*, învățătorul *Melinte Baciu* și *Vasile Lațis*.

Dela *Iuc*, propagandiștii s'au întors direct la Cluj. Pe drum însă, la *Apahida*, li s'au atașat și studenții *Munteanu* și *Ciucur*, cari au rămas aici încă de dimineață, ținând în decursul zilei mai multe întruniri populare, la care au vorbit despre L. A. N. C.

(Rep.)

INFORMAȚIUNI

DELA L. A. N. C.

Comunicat oficial. Comitetul Central executiv a L. A. N. C., întrunit sub președinția dlui A. C. Cuza a cooptat cu unanimitate de voturi, ca membru în acest comitet, pe dl *Aurel Ciortea*, Rectorul Academiei de Inalte Științe Comerciale și Industriale din Cluj.

*

UNIVERSITARE

Studenți puțini la Iași. „Universul” din 26 Oct relatează:

Autoritățile universitare constată că înscrierile în anul I la diferitele facultăți ale Universității ieșene sunt anul acesta reduse.

Anul trecut, la facultatea de drept s'au înscris peste o mie de studenți; de astădată nu s'au înregistrat decât o sută înscrieri.

La facultatea de medicină situația e aceeași.

Trist, dar adevărat!

Subscrieți deci pentru studenți, dându-le posibilitatea să urmeze cursurile, la care pătrund numai jidani.

*

Criza universitară. Prof. Atanasie, fost rector al Univ. din București a demisionat indicând ca motive: considerațiunea, că aici, la Universitatea din București, n'are, nu i se dă puțință să aibă laboratorul corespunzător râvnei sale de cercetător, pentru noui tălmăciri științifice.

E un semnal de alarmă, pe care guvernarea noastră trebuiesc să-l ia în seamă, pentru ca să nu se spună că cea mai mare reformă pe care au adus-o este „Desființarea Universităților”.

*

Situația studentescă la Cluj. Chestiunea taxelor școlare mărite cu aproape 80%, serviciul religios la

deschiderea anului școlar, cazul prof. Thomas sunt chestiuni ce preocupă și agită intens viața universitară, dealtfel destul de agitată a studenției Clujene.

Nerezolvarea memoriului adresat Ministerului în Februarie a. c., ce zace în vreun dosar prăfuit, fac ca tensiunea dintre Rectorat și studenți să intre într'o fază, ce poate avea urmări neplăcute. Soluționarea grabnică se impune și suntem siguri că nu va întârzia.

*

INTERNE

Obrăznicii jidovești din Maramureș. „Gazeta Maramureșană” No din Sept. a. c., sesizează autoritățile județene și locale, asupra unor fapte ce ies din cadrul celor comune. E vorba de nerespectarea repausului duminical, în care de altfel excelează importajii din Galița.

Câteva date: 24 Ianuarie n'a fost sărbătorit decât de către așa zisele autorități, jidanii refuzând să arboreze chiar drapelul național. Duminicile s'în deschis și în timpul slujbei religioase, pe când Sâmbăta o respectă

Ne întrebăm ce prestigiu moral mai pot avea autoițiile, dacă asistă cu vinovată complicitate la călcarea acelor dispoziții înaintea cărora oricine are datoria să se supună.

Iată, domnilor guvernanți, cum, prin indolență sau venalitate, administrația, pe care o conduceți, vă compromite prestigiul.

*

Excrocherie jidovească. Tal-mudul ordonă prin ilustrul Maimonide excrocarea creștinului. Cum patronul din cazul de față e român, interpusul s'a călăuzit de preceptele în care a fost crescut. Reproducem după „Patria”:

Evreul Benjamin Mihail fost „director” al întreprinderilor „New-York” din localitate a fost reclamat la Parchet de patronii săi pentru abuz de încredere și fals în scripte private. Numitul a plăsnuit facturi pentru reparațiunile făcute clădirii hotelului, adăogând 40 mii lei la suma ce trebuia plătită în contul lucrărilor. La interogatorul ce i s'a luat și-a recunoscut fapta. Cercetările urmează.

*

Marile întruniri ale „L. A. N. C.” în Covurlui. În fața a peste 5000 de țărani la Berești și în mijlocul unui entuziasm delirant, dl profesor A. C. Cuza însoțit de dnii prof. Șumuleanu, Danca-Manea, colonel Niculcea etc. au ținut o întrunire. Au

luat cuvântul dnii mai sus citați, iar ultimul dl prof. Cuza vorbind despre „Problema jidovească”. Indelung ovaționați s'au îndreptat spre Galați.

Aici a avut loc de asemeni o mare întrunire. Rupând cordoanele, prin parlamentari nesfârșite, în urma intervenției autorităților, adunarea s'a ținut într'o curte din Bulev. Carol. Au vorbit dnul prof. Cuza. În aplauzele neslârșite ale ascultătorilor și purtat pe umeri, în fruntea cetățenilor într'o impunătoare manifestație s'au îndreptat spre catedrala orașului.

De aici împrăștiindu-se în liniște, dnul prof. Cuza și însoțitorii au plecat spre Cudalbi și Sechea, unde deasemeni li s'a făcut o grandioasă primire.

*

Alegerile comunale la Cluj. Zi-lele acestea s'au încheiat listele electorale din Capitala Ardealului. Rezultatul e următorul: 8207 români, 7400 unguri, 2899 evrei și 629 germani; în total 19.177 de alegători.

Jidanii clujeni s'au organizat, în vederea alegerilor comunale, într'un comitet central, compus din 7 membrii delegați de către Uniunea Națională a Jidanilor din Ardeal, 7 de către comunitatea religioasă ortodoxă, 3 de către comunitatea neologă și 3 de către Poale Celule. Președinte al acestui comitet este Tischler Mor.

Primarul Utalea a făcut următoarea declarație, reproducută de „Ujkelet”: „Ne-am bucura sincer dacă ne-am putea înțelege cu partidul maghiar și cu jidovimea, cu atât mai vărtos, cu cât majoritatea populației orașului sunt unguri și jidani”.

Așa înțelege primarul român a Clujului să pacteze cu cei mai periculoși dușmani ai neamului, numai pentru a-și satisface ambiția deșartă de-a se vedea reales, cu orice preț, fie chiar și cu ajutorul murdarelor voturi jidovești, în scaunul, pe care-l ocupă azi.

Așteptam dela dl Utalea mai mult simț național.

Românii buni însăși au datoria să-și strângă rândurile pentru a se opune, cu succes, acestei organizări unitare a minorităților. Numai blocul unitar românesc, preconizat de L. A. N. C., poate salva onoarea și prestigiul neamului în Capitala Ardealului, care fără această precauție de solidaritate națională, în mod fatal va ajunge să aibă un Consiliu comunal unguresc și jidovesc!

*

O nouă provocare. La Focșani în 23 Octombrie a. c. studentul

Emil Anghel a fost bătut până la sânge de către jidanul Iancu Aron.

Anchetat și depus în Arestul Central, Tribunalul în urma referatului dlui Prim-Procuror Călcăiu, i-a confirmat mardatul. Inregistrăm cu indignare acest nou act de provocare și obrăznicie jidovească, care legitimează pe deplin ripostele de aceiași manieră ale Putnenilor.

*

EXTERNE

Cum se întinde fascismul. Noua mișcare de apărare a Coroanei și a formel de guvernământ, câștigă adepți numeroși zi de zi. În Spania s'a înființat organizația zisă „Somatem” sub directoratul lui Primo de Rivera, cu un milion de membri și cu deviza: *Veșnică pace*, iar în Anglia „Organizația fascistilor britanici” de sub șefia missei Linton-Arman și a generalului Bla Remy cu 250,000 membri.

Englezii nu primesc decât creștini între fasciști. Mai sunt deci și alți semeni, cari nu pot suferi „neamul ales” a lui Israel.

*

Ford în Europa. „Universul” din 27 Oct. a. c., anunță după o cablogramă, ca Henry Ford ar intenționa să viziteze piețele din Apusul și Răsăritul Europei. Deasemeni va vizita și Germania.

Știm cu toți că: Henry Ford, unul din cei mai bogați oameni ai lumii este autorul monumentalei opere „Der Internationale Jude” răspândită într'un milion de exemplare în toate colțurile lumii.

*

Schager aderează la antisemitismul de rassă. „Neues Wiener Journal” din 20 Oct. a. c., publică cu litere mari, tocmai în pagina întâia, o scrisoare senșională, a conducătorului monarhiștilor austriaci dr. Schager, în care declară următoarele: „partidul meu și deci și eu aderăm la antisemitismul de rassă, pentru că suntem de convingerea că numai cu acest program se poate exercita un antisemitism cinstit, care este o foarte firească apariție postbelică; dealtcum antisemitismul nu este nimic altceva decât una din armele de apărare ale naționalismului”.

Inregistrăm, cu deosebită satisfacție, această mărturisire sinceră a unui politician austriac de elită, care ne dovedește că ideia antisemitismului se întinde tot mai mult, câștigând, în cel mai apropiat viitor un caracter internațional, menit să fie antidotul otrăvitoareii „Alliance Israelit Universelle.”